

РІК LVIII, Ч. 10

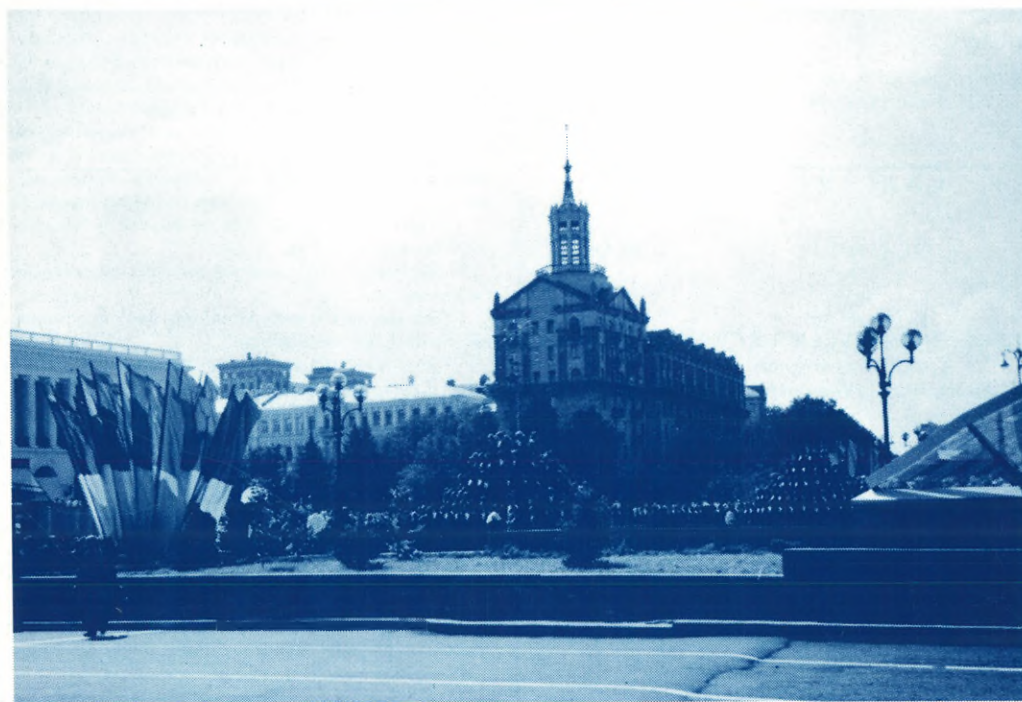
ЖОВТЕНЬ – 2001 – OCTOBER

№ 10, VOL. LVIII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК LVIII

ЖОВТЕНЬ

Ч. 10

Виходить раз у місяць
видає

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація
Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

Головний редактор — Ірена Чабан
Редактор англомовної частини — Тамара Стадниченко

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька — (з уряду) — Голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як
Любов Волинець
Іванна Ганкевич
Анна-Галія Горбач
Марта Тарнавська
Людмила Тарнашинська

Адреса редакції: 108 Second Avenue
New York, NY 10003

Тел.: (212) 674-5508 Факс: (212) 254-2672

Річна передплата в США

Для членів СУА \$ 25.00

Для інших передплатників \$ 30.00

Поодинокі число \$ 3.00

В країнах поза межами США US \$ 40.00

Адміністратор: М. Оріся Яцусь
Тел./Факс: (732) 441-9377

OUR LIFE

VOL. LVIII

OCTOBER

№ 10

Published by
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.
Non-profit organization
Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

Editor-in-Chief — Irena Chaban
English Editor — Tamara Stadnychenko

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj — UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak
Lubow Wolynets
Iwanna Hankewych
Anna-Halia Horbach
Martha Tarnawsky
Ludmyla Tarnashynska

Editorial Office: 108 Second Avenue
New York, NY 10003

Tel.: (212) 674-5508 Fax: (212) 254-2672

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$ 25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$ 30.00

Annual subscription in countries other than USA \$ 40.00 US currency

Single copy \$ 3.00

Business administrator: M. O. Jacus
Tel./Fax: (732) 441-9377

ЗМІСТ

Ірина Куровицька. III Всесвітній Форум Українців	2
Марія Томоруг. Зустрічі в Україні	6
Анна-Галія Горбач. "Усе живе, земне закарбувати..."	8
Людмила Смоляр. Та, що творила історію	9
Галія Кирпа. Право на свою дорогу	13
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	15
Maria Tomorug. Notes from Ternopil and Yalta	18
October: A Look at the Past and the Present	20
Anna Krawczuk. Trafficking in Women in Our Backyards	21
Ihor Magun. Genetic Information	22
Діяльність округ і відділів	23
Добродійство	29
Нашим дітям	34
Наші смаковинки	36

Ілюстрації Дарії Науко.

Illustrations by Daria Naumko.

На обкладинці: Святковий Київ. Світлина Марії Томоруг.

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріялів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріялів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріяли і виправляти мову. Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом автора, не завжди відповідають поглядам редакції.

Передруки і переклади матеріялів з "Нашого Життя" дозволені за поданням джерела.

На адресі, поміщеній на журналі, є зазначено, доки заплачена передплата.

Усі редакційні матеріяли просимо пересилати на адресу редакції, з поміткою "редакторові".

Кошти вироблення кліше покривають дописувачі.

Дописи просимо писати виразно, через два інтервали, зокрема чітко імена і прізвища поданих осіб.

Редакція приймає за домовленням, тел.: 1-212-674-5508.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc., 108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to "OUR LIFE", 108 Second Ave., New York, NY 10003

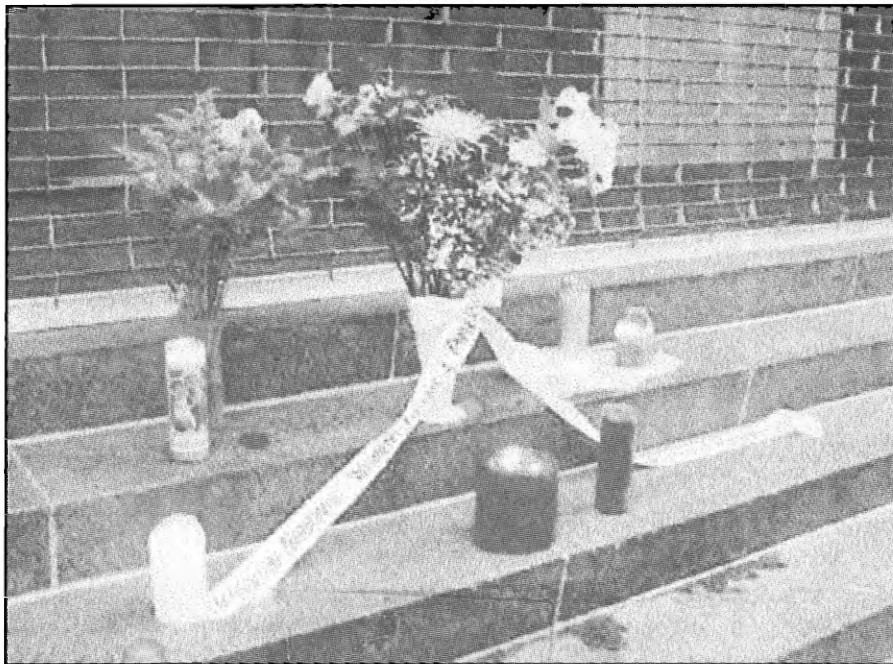
© Copyright 2001 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Printed by Computoprint Corp., 35 Harding Ave., Clifton, NJ 07011
Tel.: (973) 772-2166 Fax: (973) 772-1963 e-mail: computop@aol.com

У час найглибшої скорботи американського народу
висловлюємо щирі співчуття
усім, кого безпосередньо торкнулася трагедія 11 вересня 2001 року.
Огорнуті смутком єднаємося в молитвах,
щоб Всевишній допоміг нам
мужньо перенести горе від жахіття скоєного,
уникнути нових випробувань
і з оптимізмом дивитися у майбутнє та працювати заради нього

ВСЕМИЛОСТИВИЙ БОЖЕ, ОБЕРІГАЙ АМЕРИКУ!

Союз Українок Америки

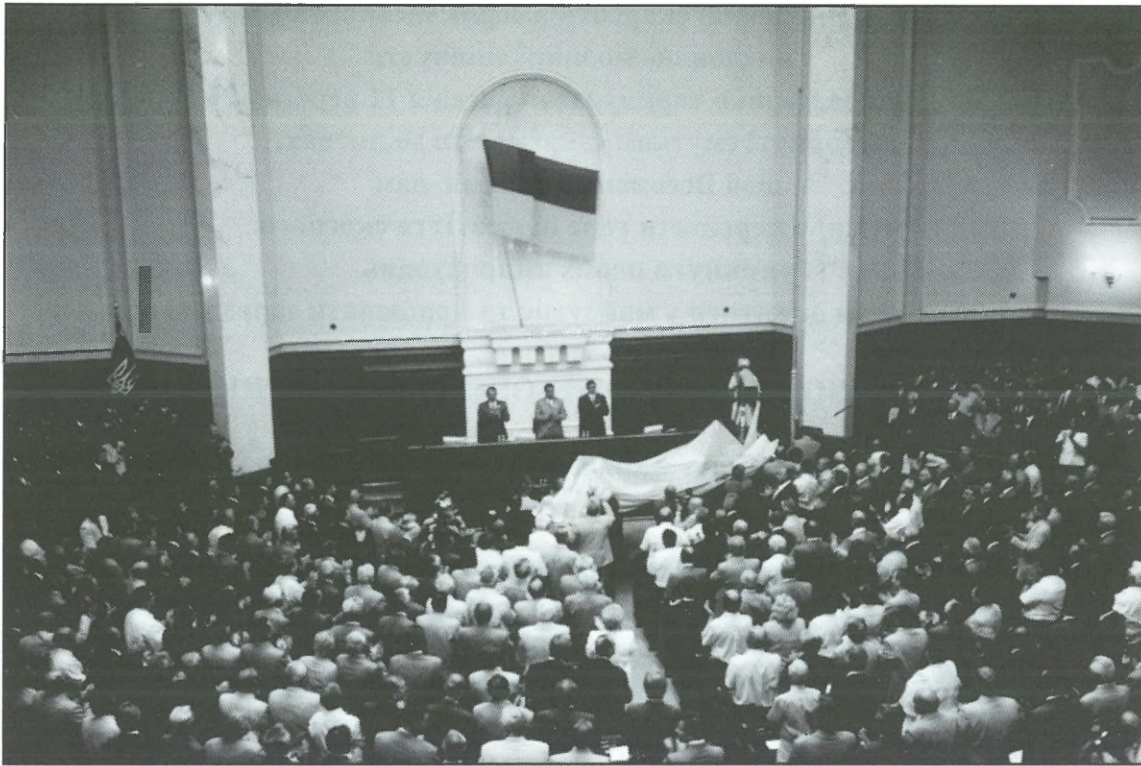

У світлу пам'ять... Квіти від Союзу Українок Америки біля церкви св. Юра у Нью-Йорку.

*Вельмишановна пані Голово!
Шановні посестри!*

*Від імені Проводу Союзу Українок висловлюю щирі співчуття
у зв'язку з трагедією, що принесла народу Америки непоправне горе.
Сумуємо разом з Вами. Просимо милості Божої для Вас усіх
і всього американського народу.*

*Голова Союзу Українок
Лілія Григорович*

**Ірина КУРОВИЦЬКА,
голова СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ**

ІІІ ВСЕСВІТНІЙ ФОРУМ УКРАЇНЦІВ

“У майбутнє – в ім'я України”

18-20 серпня ц. р. у Києві відбувся ІІІ Всесвітній Форум українців. Це найбільший збір представників українських громадських організацій світу. Згідно зі статутом, Форум збирається один раз на чотири роки з метою оцінити пророблену працю світового українства задля консолідації української нації.

СУА став членом УВКР у 2000 р. Поза межами України діє понад 270 українських громад, згідно з твердженням Олександра Шокала – директора УВКР.

Українці з усього світу з'їхалися до Києва, щоб поділитися своїми успіхами, обговорити складні проблеми, висловити побажання щодо майбутньої роботи та урочисто відзначити Десяту річницю незалежності Української Держави.

Успіхом Форуму було вже те, що представники з України та з різних частин світу мали нагоду познайомитися та обмінятися думками.

Мені особисто було зокрема цікаво слухати виступи делегатів з України та Східної діаспори. Ряд промовців зосереджували увагу на статусі української мови в Україні.

Для мене було великою честю та святом брати участь у цих неповторних подіях. Не описуватиму точний перебіг Форуму та святкування Десятиріччя Незалежності України: про це чимало писали газети. Ділюся з членками СУА та читачами нашого журналу загалом своїми суб'єктивними враженнями.

У Бориспільському аеропорті делегатів ІІІ Всесвітнього Форуму вітали квітами, дівчата реєстрували і допомагали з багажем на митниці, що сприяло створенню святкової атмосфери. З квітами зустріли нас – мене і голову Головної Пластової Булави Славу Рубель – Почесна голова Союзу Українок Алена Пашко, голова СУУ депутат Верховної Ради Лілія Григорович і заступниця голови Мирослава Федак. Ми зустрі-

лися як повноцінні члени однієї великої родини Союзу Українок. З нагоди Десятої річниці Незалежності України СУУ вручив членкам СУА Наталії Даниленко, Славі Рубель та мені грамоти вдячності за самовідданість і мужність у боротьбі за Незалежну Україну.

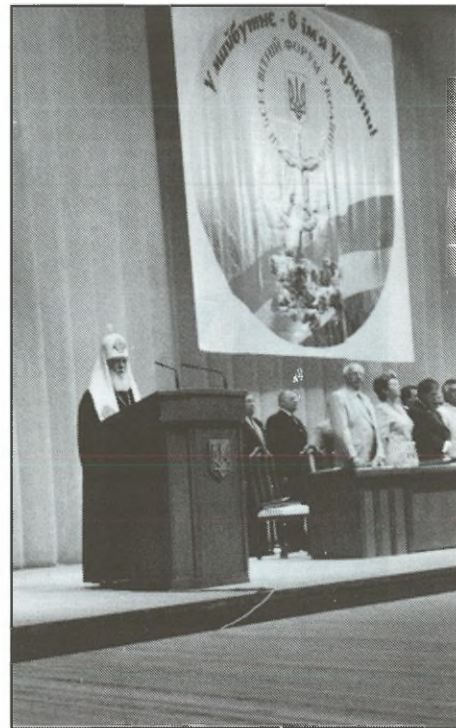
Вулиці Києва були прибрані синьо-жовтими прапорами та написами “Вітаємо делегатів III Всесвітнього Форуму”. Було це урочисте відчуття – бути частинкою святкування: святкова атмосфера панувала повсюдно.

Уряд України покрив кошти учасникам Форуму за три дні. Це включало готель, харчування, яке було дуже добре і гарно подане; обслуга в готелях була надзвичайно тактовна. Реєстрація учасників Форуму проходила в Президентському готелі, де ми одержали програму святкування, а на решту матеріалів – такі, як квитки на обіди, папку та книжку “Видатні діячі України минулих століть” – чудове видання, красний дарунок для делегатів – треба було почекати в черзі, що трохи ускладнило справу, але то така дрібниця порівняно із цілістю і вагомістю Форуму.

Не можна не подякувати Президентові України Леонідові Кучмі, урядові України за уфундування цієї великої події. Направду, це я вперше була на конференції, де все було безплатне. Думаю, що для Західної діаспори це була подяка за вклад у розбудову України. Гроші, видані на Західну діаспору на наступний Форум, можна буде використовувати при відновленні музеїв, дитячих будинків і т. п. Рівно ж, слід подякувати голові УВКР Михайлові Гориню та Організаційному комітетові Форуму за їхню велику працю.

18 серпня о год. 9:00, згідно з програмою Форуму, автобуси повезли делегатів до пам’ятників Т. Шевченка і М. Грушевського, де провідники народу мали покласти вінки шани. Ми приїхали, а провідників не було – досить дивно (делікатно висловлюючись) це виглядало.

Відкриття Форуму відбулося у Національному палаці “Україна”, де сцена була гарно удекорована емблемою Форуму та кличем. До залі ввійшла Президія Форуму на чолі з Президентом України. Молитвою розпочали урочисту академію. Першим виступив Президент України Леонід Кучма, далі були виступи голови УКВР Михайла Гориня та д-ра Аскольда Лозинського, якому хочу погратулювати за такий глибокий

Київ. Відкриття III Всесвітнього Форуму Українців у Національному палаці “Україна”.

виступ, у якому він вичерпно охарактеризував допомогу Західної діаспори Україні впродовж десяти років. Виступили також голова СФУЖО Оксана Соколик, яка кілька разів підкреслювала, що права людини стосуються так само жінок як і мужчин, голова СУ Лілія Григорович та ін.

Чимало діячів виступали зі словом. На жаль, виступ Л. Лук’яненка здивував мене – не так змістом, як нетактовністю супроти голови СУУ Лілії Григорович, яку він відсторонив від мікрофону, що було ще одним доказом непошани до жінок. Того самого вечора відбувся концерт зарубіжжя – деякою мірою, затяжний.

Другого дня засідання (круглі столи) Форуму відбувалися в Інституті міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка. На жаль, круглого стола на тему “Збереження генофонду Української Нації”, у якому я мала брати участь, я так і не знайшла. Дорогою туди побачила програму роботи секції “Жіночі громадські організації”, де було і моє прізвище. Отже, я залишилася на цій секції. Моєю темою була співпраця з організаціями в Україні на різних рівнях. Я говорила про співпрацю з організаціями, які мають консультативний статус в ООН, і як там ми можемо проводити спільні програми чи вносити заявки.

Нагородження Почесними Грамотами Міністерства Закордонних Справ України.

Під час Пленарної сесії я мала честь виступити від СУА, очевидно, лише завдяки старанням Лілії Григорович, яка була в президії. У моєму слові, яке перервав після декількох речень голова УВКР Михайло Горинь, я встигла привітати присутніх від імени СУА з Днем Незалежності України, подякувати організаторам та Урядові за спонсорство, повідомити, як наша праця в ООН полегшилася від часу проголошення Незалежності України і як ми, неурядові організації, висловлювали протести (приміром, стосовно української меншини в Польщі) та звернулася до присутніх із закликом, щоб вони постійно підкреслювали, що Чорнобильська катастрофа наступила з вини радянської влади, а не України. Хотіла сказати дещо більше, особливо подякувати постійним представникам України в ООН, які дуже прихильно ставляться до нашої праці, але, на жаль, не могла закінчити свого виступу. Отак було не лише зі мною. Коли чоловіки виступали (іноді довго до безтями), їх слова не позбавляли, а деяких жінок зовсім не допустили до виступу, і поведінка голови УВКР стосовно жінок була загалом невідповідна. Тяжко повірити, що у третьому тисячолітті в Україні є таке ставлення до жінок. Я часто чула про те, але на Форумі я була свідком такої непошани. Українські жінки повинні бути трактовані на рівні з чоловіками, підкреслювала голова СФУЖО. Після мого перерваного слова я вийшла з залі і багато кореспондентів брали у мене інтерв'ю, бо були

зацікавлені, що я ще хотіла сказати.

Головою УВКР на наступні чотири роки переобрано Михайла Гориня, відтак делегати України та діаспори подали своїх 15 кандидатів до Управи. Коли жінки СУУ та інших жіночих організацій не почули мого імені в спискові Західної діаспори, то написали до д-ра Лозинського, що, на їхню думку, представниця СУА – найстаршої і найбільшої української організації в США – повинна входити до Управи. На першому засіданні УВКР керівництво побачило, що Україна подала 16 членів замість 15 і вирішено було додати ще по одній особі від Східної і Західної діаспор. Так випадково моє ім'я потрапило до списку. Ніхто із Західної діаспори не підходив до мене, щоб узгодити прізвища, запропоновані до УВКР. Стільки про західну демократію ...

Закриття Форуму відбулося у Палаці "Україна". Подавали резолюції різні секції, однак постійно виступали чоловіки і я не почула резолюції секції спорту, яку мала зачитати Ляриса Барабаш-Темпел. Опісля я зустріла її на гостині в Посольстві США, і вона сказала, що її так і не запросили до слова.

В американському посольстві приємно було побачити Ярину Ференцевич, яка працює секретарем економічного відділу посольства за що їй гратулюю. У свій час я була її виховницею в Пласті. Гарно бачити нашу молодь на таких поважних посадах!

Наступного дня делегати роз'їжджалися по

Зліва: голова СУА Ірина Куровицька, голова Всесвітнього Жіночого Товариства імени Олени Теліги Ольга Кобець, Почесна голова СУ Алена Пашко.

різних частинах України, знову за кошти уряду. Я зрезигнувала з поїздки, бо мене запросив Міністр Закордонних Справ України Анатолій Зленко на зустріч з керівниками та активістами зарубіжжя з нагоди III Всесвітнього Форуму Українців та Десятої річниці Незалежності України. Під час прийняття Міністр Закордонних справ України Анатолій Зленко нагородив почесною грамотою за вагомий внесок у справу консолідації світового українства голову СКУ д-ра Аскольда Лозинського, заступницю голови СКУ Марію Шкамбару, Євгена Стахова та інших; я також мала честь одержати грамоту. Надзвичайно приємно було зустрітися з представниками України, які працювали упродовж багатьох років в ООН.

Запрошено мене виступити по телебаченню, де я розказувала дещо про нашу організацію та відповідала на запитання, які, по суті, були маргінальними.

За старанням Лілії Григорович, Алена Пашко і я були учасниками святкової сесії Верховної Ради. Це була ще одна незабутня подія, особлива честь для мене: сидіти поруч з жінкою, чий муж був співтворцем цих перших кроків до незалежності України. Він залишився символом

для нас усіх. Особливе враження справило на мене внесення прапору. У вестибюлі Верховної Ради є полотно, яке символізує Незалежну Україну, в якому В'ячеслав Чорновіл підносить синьо-жовтий прапор у Верховній Раді.

23 серпня я була присутня на святі День пластуна, де з приємністю почула, як священик, який правив молебень, прийшов привітатися та подякувати СУА за стипендію, яка йому дуже допомогла. Підходили ще й інші пластуни, які також дякували за допомогу СУА.

Святковий концерт проходив без перерви від 3 год. до 7 год. Після концерту мене попросили виступити на японському телебаченні. Ставили різні запитання, зокрема, куди Україна повинна йти: на Схід чи на Захід. Моя відповідь постійно однакова: Україна повинна збудувати свою сильну державу в себе, на своїй території.

Наступного дня відбувся парад. Перша частина – військова – нагадувала молодим киянам Радянський Союз, хоч приємно було почути військову команду, подану українською мовою. Я ж ніколи не була свідком такої величимогуті України. Натомість, друга частина параду була радісна, дуже кольоритна, учасники її – молодь. Я мала нагоду зустрітися у готелі з заступницею голови СУА Марією Томоруг та головою Округу Північного Нью-Йорку Мартою Стасюк, які також приїхали на святкування.

Україна – чудова земля, українці – красні і мудрі люди. Треба лише бути терпеливими в очікуванні змін на краще. Вони наступають.

Слово “еліта” часто вживається в Україні, і тепер потрібно створити політичну еліту з людей нового менталітету. На це потрібно від 5 до 10 років, тоді життя буде на очах змінюватися.

Варто запам'ятати слова першого Президента Леоніда Кравчука: “Любіть Україну такою, якою вона є”.

У аеропорті знову дівчата прощали нас та допомагали з багажем.

Складаю щиру подяку Почесній голові СУУ Алені Пашко, голові СУ Лілії Григорович та усім тим, що уприємнили наш побут в Україні. Дякую за щедру гостинність у столиці України Києві в такий неповторний час.

ЗУСТРІЧІ В УКРАЇНІ

*Київ. Хрещатик.
Нововідкритий пам'ятник "Слава України".*

Я мала велику приємність перебувати саме цього літа в Україні. Відвідуючи родину в Тернополі, 13 серпня я зустрілася із головою Тернопільського осередку Союзу Українок Надією Плющ і передала їй гроші, вручені мені референткою стипендійної акції СУА Любою Більовщук, для продовження фінансової допомоги студентам.

Приємно було знову зустрітися із Надією Плющ та поговорити про різні справи. Вона поділилася своїми радощами і проблемами, розказала, що мають клопіт із приміщенням для світлиці через те, що їм призначили уже термін звільнити приміщення. Н. Плющ дуже дякувала за співпрацю Союзові Українок Америки, особливо за допомогу "Бабусям". За кошти, надіслані СУА, союзнянки Тернополя допомагають жінкам поважного віку з ліками, їжею та одягом. Н. Плющ просила і в майбутньому не забувати про них. Вона дякувала за стипендії для малозабезпечених дітей, про що звітуватиме референтка стипендій СУА Люба Більовщук, яка також відвідала Україну.

Н. Плющ передала подарунок для СУА – запис концерту жіночого хору СУ м. Тернополя під керівництвом Володимира Вернея.

19 серпня, відвідуючи Крим, я зустрілася із головою СУ Ялти – директоркою єдиної української школи Богданою Шевчук, директоркою Музею імени Лесі Українки в Ялті Світланою Кочергою та членкою СУ Чернівців Марією Клевчук, яка допомагала влаштовувати нову експозицію в музеї. Я передала Б. Шевчук гроші для акції "Молоко і булочка наймолодшим школярам України". За допомогу найменшим дітям Б. Шевчук особливо подякувала, наголошуючи на тому, що батьки цих дітей зазнають великої матеріальної скрути, тому що багато з них непрацевлаштовані. Богдана Шевчук розказала, що цього року створилося аж п'ять перших класів, оскільки батьки довідалися, що діти діставатимуть сніданки в школі. Вона також показала мені вміщений у місцевій пресі заклик-прохання дарувати вживані речі дітям, які не мають можливості ходити до школи через брак одягу. Сердечно дякуючи нашій організації, Богдана Шевчук зворушливо просила продовжити оплачувати сніданки дітям і за змогою далі присилати їм одяг і взуття – аж до часу, коли покращає економічний стан держави.

*Зліва: Богдана Шевчук, Марія Клевчук, Марія Томоруг,
Світлана Кочерга.*

Світлана Кочерга розказувала про працю над поновленням експозиції Музею Лесі Українки, присвяченій ювілеєві поетеси, відкриття якого заплановане на день святкування Десятої річниці Незалежності України – 24 серпня.

Директорка музею показала нам частково вже приготувану нову експозицію, як і місце, де планується виставка вишиваних рушників, придбаних спеціально до цієї дати. Там буде і рушник, який я подарувала від США. Відвідуючи музей, я мала нагоду побачити, скільки праці і турбот вкладають у свою справу працівниці Музею.

Надзвичайно вразила мене краса місцевості. Старовинний, прекрасної архітектури будинок, а з балкона другого поверху, де розміщені кімнати музею, відкривається неперевершена панорама Чорного моря. Леся Українка мешкала тут, коли лікувалася на півдні України. Поблизу музею є пам'ятник Лесі Українки скульптора Галини Кальченко, поставлений 1971 р.

С. Кочерга також повідомила, що одразу після відкриття музею розпочинає працю над проектом США "Невідома спадщина Лесі Українки".

Приємно було зустрітися з жінками України, бачити їхню беззастережну і безкорисливу працю, відчутти вдячність до наших членкинь та надію на дальшу щирі і таку ж важливу для них у цю пору допомогу.

*Садиба-музей Лесі Українки.
Скульптура роботи Галини Кальченко.*

Руїни древнього Херсонесу.

Фото автора.

“УСЕ ЖИВЕ, ЗЕМНЕ ЗАКАРБУВАТИ...”

До виходу в світ п'ятнадцятої книги поетеси Тамари Севернюк
“СПОКУСА БІЛОЇ ПУСТЕЛІ” (Чернівці, 2001. – 558 ст.)

Тамара Севернюк.

Довголітнім читачам “Нашого Життя” поетеса Тамара Севернюк відома ще з початку 1990-их років, коли ми на сторінках журналу представили одну

з її збірок. Цим разом ми хотіли б привернути увагу читачів журналу до підсумкової книги чернівецької поетеси.

“Усе живе, земне закарбувати” – цей рядок з вірша, написаного влітку 2000 року, – неможливою програма Т. Севернюк, найчільнішої представниці поетичного слова сучасної Буковини. Ще молодою студенткою привезла вона своє обдарування з подільського Староконстантинова до буковинської столиці, де пройшли роки її навчання, літературно-поетичного росту та довголітньої праці журналістки. “Сторінки життя” – цей підзаголовок книги – указує нам на зміст. У книзі крім поезій останніх років, зібраних під назвою “Молитва айстр” (160 сторінок) у частині “За Слово – Словом” уміщено 47 рецензій-відгуків, опублікованих упродовж останніх трьох десятиліть в українській пресі. Серед них і відгук, надрукований 1992 р. у “Нашому Житті” – “Не розівчися, душе, ... жити без страху” на поетичну збірку Т. Севернюк “Джерельні веретена”.

У вступі “Замість передмови” поетеса пише про труднощі сьогоденного життя для загалу, а ще й, зокрема, для творчої індивідуальності. Її вірші останніх років віддзеркалюють біль і розчарування з приводу негативних суспільних явищ, що, на жаль, властиві останньому десятиліттю, цьому першому десятиліттю Української Незалежності. До речі, на ці негативні суспільні моменти звернув недавно увагу Іван Дзюба на Третньому форумі українців у Києві (текст доповіді опубліковано в “Літературній Україні”, Ч. 31, за 30 серпня ц. р.) У книзі звучить також відгомін болючих думок про марні (поки що!) надії на те, що Україна і її

нарід швидко ввійдуть у спільноту європейських народів:

Зелений шум, зелений шум,
Дивлюсь туди, куди його
Пробито
Вікно...
Стара Європа п'є старе вино,
А нас тоді й тепер
Не видно звідти...

На Буковині Т. Севернюк пустила глибоке коріння, перейнялася долею цього мальовничого куточка України, заглибилася в місцеве українське довкілля, буковинське минуле, збагнула багатогранність тутешньої культурної атмосфери, де відбулося в минулому стільки інокультурних перехрещень (українці, румуни, німці, євреї, липовани – росіяни-старовіри, – поляки й словаки). Збагнути цей світ допомогла поетесі щира її опікунка і приятелька, доцент Чернівецького університету – Зеновія Пенюк (моя шкільна товаришка з далеких на сьогодні чернівецьких гімназійних 1930 років), якій поетеса присвятила не одне тепле слово.

Свою розповідь про це вартісне видання закінчую поезією, що, мабуть, найкраще віддзеркалює творчу індивідуальність Т. Севернюк:

Мені судьбою стала ця земля,
Тут все моє – легке й тяжке, мов брила
Моя печаль, що душу окриля,
Моє життя, а, станеться, – й могила.

Та ще нуртують кров моя і сила,
Ще манять гори вічністю здаля,
І зріє слово, те, що зародила
Мені любов на вірність цим полям.

На забудь гуцулові старому,
Що по стежках синів мене водив
І причащав родинним духом дому,
І світ смerek душі моєї відкрив...

О, як би я хотіла, щоб у ньому
Гараздував лише пташиний спів!

ЖІНОЧІ ПОРТРЕТИ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ

Людмила СМОЛЯР

ТА, ЩО ТВОРИЛА ІСТОРІЮ

ПАМ'ЯТІ ЗІНАЇДИ МІРНОЇ

(1875-1950)

Праця на рідному терені

Є жіночі долі, через які можна вивчити історію Української Держави, відчути силу жіночого руху. Доля Зінаїди Мірної саме така, доля Великої, за визначенням Мілени Рудницької, Громадянки. Вона сформувалася як особистість в українському жіночому русі, сформувалася як керманіч, пройшла досвід політичної діяльності в Центральній Раді, усвідомила цінність ідеї єдності та солідарності жінок, зорганізувала жінок в еміграції, дала їм почуття вартісності і, виконавши свою високу громадянську та людську місію, довела своїм життям силу жінки у формуванні української держави, силу жінки в українській історії.

Історія жінок та жіночі долі важко піддаються описові через обмежене коло джерел. Жінки прагнули працювати, але мало що писали про свою діяльність. Зінаїда Мірна належала до тих людей, які мало говорили та писали про себе. Через рідкі спомини близьких людей, таких як Мілена Рудницька, Катерина Антонович, Га-

лина Лащенко (надруковані, на жаль, лише в закордонних виданнях), через скупі архівні матеріали та публікації в періодичних виданнях першої чверті ХХ століття з великими труднощами вдалося реконструювати життєвий шлях Зінаїди Мірної, який відтворює нам основні етапи жіночого руху України першої хвилі та дає відповіді на нагальні питання сьогодення про сутність жіночих товариств, жіночого лідерства та ролі жінок у формуванні Української Держави.

Уже сама дата народження Зінаїди Мірної є дискусійною. Її дівоче прізвище – Хільчевська, однак про саму родину нам нічого не відомо. Є підстави говорити про польське походження Зінаїди Мірної, однак, сама вона ніколи не писала і не розповідала про це, і тому, урешті-решт, невідомо, чи відповідають ці факти дійсності. Можливо, остаточно утвердив її як українку шлюб з Іваном Мірним, що походив з інтелігентної заможної родини з глибинними українськими зв'язками та традиціями. Шлюб цей був з любові, яку вони пронесли через усе життя.

Усе їхнє довге спільне життя було пов'язано з українським рухом, у центрі якого вони завжди перебували. Ніколи не обмежувалися засіданнями й участю в дебатах, а завжди охоче й сумлінно виконували найрізноманітніші доручення, без огляду на те, чи вони були приємні чи ні, чи великі це були справи чи дрібніші.

З життя Мірних в докиївський період мало що відомо. Уперше Зінаїда Мірна з'явилася в середовищі київської громади 1910 р. Приїхавши до Києва, вона не могла стояти осторонь громадського життя. Її активна вдача вимагала діяльності. Своїх дітей не мала, а бути “дамою з доброго товариства” їй не задовольняло. Мало вплив і те, що Зінаїда Мірна належала до людей, які не можуть жити в тіні, які завжди на передових позиціях, бо цього вимагає насамперед саме життя. Своїй праці вона віддала багато серця, жила нею, не шкодуючи для неї ані здоров'я, ані часу. Через все життя вона пронесла вірність служінню народові та українській жінці, і вірою в прийдешні покоління був наповнений її заповіт до нас. Зінаїда Мірна ніколи не відділяла української справи від жіночого питання. Вона ніколи не стояла перед вибором “націоналізм чи фемінізм”, а вміла гармонійно поєднувати ці справи у своїй громадській діяльності.

У Києві вона надзвичайно швидко входить у товариські стосунки з Софією Русовою, Людмилою Старицькою-Черняхівською, Любов'ю Яновською, Марією Ішуніною та стає активним членом *Українського Клубу*. Але і проблеми жінок, захист їхніх прав не залишаються поза увагою Зінаїди. З 1910 і аж до 1917 р. вона – одна з активних членкинь впливового і великого *Київського товариства оборони жінок*, яке визначало головним напрямком своєї діяльності боротьбу з торгівлею жінками та проституцією. Ця соціальна проблема набула особливої гостроти на початку ХХ століття і члени Київського товариства оборони жінок, в тому числі і З. Мірна, запровадили систему профілактичних та практичних заходів для боротьби з цим соціальним лихом.

Прагнення опрацювати теоретичні питання освіти дітей, поширювати серед батьків правильний погляд на виховання привели Зінаїду Мірну до *Київського товариства народних дитячих садків*. У цьому товаристві вона здій-

снювала значну працю з поширення традицій українського народу, української книжки. Не залишалась Зінаїда Мірна і осторонь діяльності *недільних шкіл*, де на той час мало було українських книг. “Утім, уже у ті далекі часи, – згадує Мілена Рудницька, – Зінаїда Мірна знаходила добрі українські книжки для своїх слухачок, бо ставилась до кожного українського твору з повагою і любов'ю”.

Коли 1913 р. у Києві створюється *Київське Жіноче Загальне Зібрання*, Зінаїда Мірна стає його членкинею. Товариство об'єднувало “цвіт ліберального київського жіноцтва” і прагнуло піднести жінку, підготувати її до громадського, а головне – політичного життя. Багатонаціональний склад Жіночого Загального Зібрання не завадив спільній праці жінок і Зінаїда Мірна разом з Софією Русовою, Вірою Клячкіною та Любов'ю Яновською були обрані до Ради Старшин товариства. Цікавилася Зінаїда Мірна і партійним життям. Серед жінок ТУПу, що збиралися в домі Євгена Чикаленка на Благовіщенській вулиці, Галина Лашенко згадує і Зінаїду Мірну.

Завдяки своїй громадській діяльності, Зінаїда Мірна стала відома в Києві як активна діячка ще до часу Національних Змагань і належала, як писала Мілена Рудницька, до гурту “видатних жінок-патріоток того часу”. Її велика працездатність виявилася і в часи Першої світової війни. Умови військового часу суттєво змінили нормальний ритм життя багатьох людей. Саме у ці важкі роки війни якнайбільше знадобилася фельдшерська освіта Зінаїди Мірної. Вона була серед організаторів спеціальної комісії для вирішення проблем, пов'язаних з війною, що розгорнула свою діяльність при Київському товаристві оборони жінок (серпень 1914 року). А коли при Українському Клубі був влаштований шпиталь для поранених вояків-українців, у ньому самовіддано працювала З. Мірна. Її надзвичайна енергія та порядність виявилися в роботі *Допомогового комітету опіки над втікачами*, який з 1915 р. існував як “Товариство допомоги населенню Півдня Росії, що постраждало від війни”. Хоча товариство не було виключно жіночим, але до його складу увійшло багато жінок, на яких, головним чином, і лежала вся праця. До найдіяльніших членів належали Людмила Старицька-Черняхівська, Наталя Дорошенко, Любов Шульгіна, її

донька Надія, Марія Ішуніна, що була секретаркою, Надія Ішук-Ішуніна. Коли тепер, в умовах формування жіночого руху, жінкам дорікають, що вони не можуть спільно працювати, що фемінізм, жіноча солідарність не притаманні українському суспільству, то історичні документи дають нам абсолютно протилежні приклади. У минулі роки жінки України стояли на твердому ґрунті значного досвіду праці як у загальних громадських товариствах, так і окремих жіночих. Вони вчилися підтримувати одна одну, відчувати силу спільної праці і тоді, у роки війни, енергійно збирали гроші, на які засновували майстерні для дітей, харчові пункти тощо. Жінкам пощастило відкрити дім для закладників, які таким чином, замість брудної тюрми, опинилися в притулку з українським оточенням. Для успішної праці із закладниками жінки розподілили між собою поліцейські дільниці, що давало можливість в організований спосіб виконувати потрібну працю: годувати закладників, передавати їм листи, постачати необхідні речі. Зінаїда Мірна працювала в Старокиївській поліцейській дільниці. “Вона, – як згадувала Надія Ішук, – завідувала фінансовою діяльністю товариства, була дуже точною, і з нею було дуже приємно мати справу”.

Слід відзначити ще один важливий момент, який виявився в ті роки в діяльності жінок. Праця в *“Товаристві допомоги населенню Півдня Росії”* зблизила українських громадських діячок Києва з діячками Західної України, допомогла зав’язати тісний контакт з західноукраїнськими землями. І необхідність тієї спільної праці наддніпрянок та галичанок, закладеної ще в часи “Першого вінка”, відродженої у роки війни, ніколи вже не піддавалася сумніву. При кожній можливості вони будуть надавати собі підтримку і, як побачимо далі, особлива роль у формуванні цієї жіночої солідарності різних частин України належала саме Зінаїді Мірній.

Період Центральної Ради посідає особливе місце в історії жіночого руху, формуванні жіночих особистостей, жіночій самореалізації. Це взірць тієї духовної сили українського жіноцтва, його вартісності, його високої місії в українському суспільстві, про що так мало написано, і що, на жаль, часто замовчує наша історія.

З перших днів формування Центральної Ради жінки активно залучилися до державо-

творчого процесу. Велику роботу проводили вони в організації різноманітних з’їздів, конференцій, зустрічали делегатів, займалися їх розселенням, харчуванням. І та повсякденна, рутинна організаційна праця для формування молоді держави значною мірою була винесена на плечах саме жінок. Унікальна роль належить Зінаїді Мірній в діяльності Центральної Ради. На її долю випала підготовка Всеукраїнського Національного Конгресу та улаштування “Дня Національного Фонду”. “До Києва, – згадувала Зінаїда Мірна, – мали з’їхатися делегати від селян, військових, робітників. Перед Центральною Радою стало завдання – всіх цих людей кудись примістити... Мені було просто сказано: “До Києва прибуде понад 1000 делегатів, здебільшого селян, які до готелів не підуть, їх треба розмістити по безплатних помешканнях. Цю справу поручається Вам...”. До обрання нового складу Центральної Ради Зінаїда Мірна працювала представницею українських організацій міста Києва, а з квітня 1917 р. вона – делегатка від Всеукраїнського Національного Конгресу (8 квітня Конгрес обрав новий склад Центральної Ради, до якого увійшло 118 осіб, серед них 11 жінок). Їй доручалось діловодство у фінансовому відділі Центральної Ради, а коли в червні 1917 р. створилася Мала Рада, то Зінаїда Мірна і Людмила Старицька-Черняхівська були обрані до її складу.

Наступним випробуванням для Зінаїди Мірної, врешті, як і для всіх діячок Центральної Ради, стала організація “Дня Національного Фонду”.

Центральна Рада не мала грошей і, щоб вийти з цієї матеріальної скрути, вирішено було провести “День Національного Фонду”. Спочатку цю справу доручили Володимирі Ковалеві, але, обтяжений працею по різних коопераціях, він відмовився, і справу передали Зінаїді Мірній.

День Фонду призначили на 23 травня і через те, що Зінаїді Мірній пізно доручили цю справу, то всю підготовчу працю жінкам довелося провести за місяць. У першу чергу, слід було створити Комітет для проведення “Дня Національного Фонду” і в цій непростій ситуації Зінаїда Мірна усвідомлювала, що очолити Комітет має особа, яку знає та поважає громада і яка, у неймовірно важких умовах, може “витагнути” справу. Її прохання були звернені до

Людмили Старицької-Черняхівської, яка була дуже популярна серед усіх кіл громадянства. Їх єднала давня спільна праця у громадських організаціях, вони навчились разом працювати задля загальної справи. Великих зусиль коштувало Мірній вмовити Людмилу Старицьку-Черняхівську на цю посаду, а сама вона взяла на себе складну функцію скарбника.

Важливо було вчасно подати інформацію, пояснити необхідність створення такого фонду, і З. Мірна сама писала звернення, статті, листівки до газет. Спільно з Л. Старицькою-Черняхівською вони склали відозви до громадян із закликом скласти в жертву на національні потреби одноденний заробіток, організувати різні грошові збірки та улаштувати скрізь у місцях свого перебування "День Національного Фонду". Ці відозви були розіслані по містах, селах, скрізь, де жили українці. Сама Людмила Старицька-Черняхівська їздила по Україні й закликала підтримувати цю ініціативу. Плянувалося, що збірка грошей розпочнеться рівночасно серед усього громадянства 23 травня. Але гроші стали надходити вже через тиждень і громадяни прохали надсилати їм для дальшого збору нові листи. День Національного Фонду продовжувався в Києві 3 дні. Вечорами в ці дні відбувалися різні вистави, вдень – мітинги, відчити. По цілому місту проводилися збірки грошей під керівництвом членів Комітету. Головною касою управляла Зінаїда Мірна, безпосередньо займалася підрахунком коштів. Зібрані гроші жінки віддавали до банку на рахунок Центральної Ради. "Коли тепер у спогадах пригадується мені, – писала Зінаїда Мірна, – вся та колосальна робота, зроблена нами, українськими жінками в Центральній Раді, то з певністю можна твердити, що так працювати, як ми працювали, можна тільки раз у житті. Працювати за тих умов непередготовленості, при малому досвіді, з людьми, котрі цього досвіду мали, може, ще менше, при велетенських масштабах праці і тільки з беззастережною вірою в її конечність, з безмежною відданістю її ідеї, з відданістю до самозабуття! І хоча не дала та праця тих результатів, яких ми від неї чекали, не привела нас до закріплення нашої державності, але була вона потрібна для Батьківщини, як буде потрібна для відновлення нашої держави праця наступних жіночих поколінь".

У серпні 1917 р. Зінаїда Мірна очолила Комітет при "Товаристві допомоги населенню України, що постраждало від війни" і якому були передані всі допомогіві інституції Земгора й "Тетянівського Комітету". Треба було налагодити справу 23 дитячих організацій та ще в таких умовах життя, коли сталих асигнувань на утримання їх не було, і кожную копійку треба було здобувати власними зусиллями. А 5 жовтня 1917 р., на скликаній В. Винниченком нараді головою Виконавчого Комітету у справах біженців одностайно обрали Зінаїду Мірну.

В 1919 р., під час переїзду УНР до Кам'янця-Подільського, Зінаїда Мірна входить до кола демократичних жінок, які обстоювали ідею створення такої жіночої організації, яка б стала центром єднання усього жіноцтва України. А невдовзі, передбачаючи сумні перспективи Української Народної Республіки та не бажаючи розпорошення власних сил по цілій Європі, жінки заснували у Кам'янці-Подільському Українську Національну Жіночу Раду (УНЖР) на чолі з Софією Русовою. До Правління Ради однією із чотирьох заступниць голови обрана була і Зінаїда Мірна (поруч з Марією Грушевською, Костянтиною Малицькою, Людмилою Старицькою-Черняхівською).

Згідно зі зразковим статутом, прийнятим всіма Національними Радами, що входили до складу Інтернаціональної Ради, Українська Національна Жіноча Рада визначила своєю основною метою "об'єднання в одну широку організацію всіх товариств, що займаються долею жінки і дитини, та допомагають у їхній праці". До цієї загальної мети УНЖР приєднувалося ще завдання щодо налагодження зв'язків з міжнародним жіноцтвом для взаємного ознайомлення, використання досвіду старших європейських організацій і для завоювання симпатій в міжнародних жіночих колах до справи визволення України.

Актом створення Української Національної Жіночої Ради, як і створенням у 1919 р. Союзу Українок (у Кам'янець-Подільському під головуванням Блянки Баранової) жінки знову продемонстрували єдність жіноцтва Наддніпрянщини і Галичини, а весь наступний розвій жіночого руху реально показав силу такої співпраці та взаємопідтримки.

Закінчення в наступному числі

ПРАВО НА СВОЮ ДОРОГУ

Здається, Наталка Поклад як поетеса почалася вельми оптимістично. Власне, раннім своїм віршем вона сама стверджувала: “Я не думаю про лихо. Я така оптимістична”. Тішило те, що оптимізм її не був голослівним. Він був дуже людяний, щирий і зрозумілий – оптимізм людини, яка знала, “як плачуть жита”, яка вміла “квітам давати життя”, мала серце “людину заблудну на ніч пустити до хати”, відточувала голос, щоб спитати нас із вами навпростець: “чи ви хоч раз почувилися народом, що має небо, а у ній – Дніпро?..”, і була свідомо розважливого розуміння, що на віку кожної людини “є стежка тремтяча за обрій і вічні зірки в головах”, і переконання, що її життєве місце там, “де діти, хліб і вишитий рушник”.

Дебют Наталки Поклад припав на 1985 рік, коли побачила світ перша її поетична збірка з промовистою назвою “Акценти”. Автор передмови Дмитро Чередниченко дав їй високу оцінку: “Таку поезію хочеться читати, бо в ній – усі акценти життєвого й духовного горіння автора, ця поезія вже виборолла право на свою дорогу”.

Не знаю напевно, коли написала Наталка свій перший вірш, але з усього видно, що то було задовго до визнаного дебюту. З її віршованої автобіографії здогадуюсь: авжеж, як і в багатьох з нас, ще в школі:

За списками ти – Чечельницька.
Тебе поважає історик.
Твоя перешита спідниця
Іще ні про що не говорить.
Ти тільки різкіша, ніж інші,
Коли треба стати “за правду”...
В тобі вже брунькуються вірші...

З університету, де ми разом навчались на українській філології, я так її пам’ятаю – Наталка Чечельницька. Ми тоді ніколи не говорили з нею про вірші. Ми були не лише студентками, що думали тільки про заліки та іспити, а ще й працювали у видавництвах. Наталка, до того ж, мала родинні обов’язки: гляділа сина. В той час вона для мене асоціювалася з піснею, була ніби праобразом пташки – юна, красива, горда, співоча, невгамовна, мовби створена для волі й невтомного лету. Та, яку нічим не заманиш у жодну клітку, навіть незамкнену.

Наталка Поклад.

Її, сільську дівчину з Поділля, Київ привабив не мощеними бруківками та блиском вітрин, а багатючими скарбами скромної оселі неповторного мистця Івана Гончара й чистими джерелами хору “Гомін”, що саме набирив розмаху під орудою віртуозного майстра Леопольда Яценка. У товаристві, що гуртувалося навкруг цих двох подвижників, цих яскравих особистостей, гартувався світогляд самої Наталки, мужніла душа, виплекуючи рясне Древо Поезії.

На сьогодні Наталка Поклад – автор семи поетичних книжок: “День сповіді” (1990), “Обереги надії” (1991), “Ритуальний танець волі” (1994), “Горить свіча у чорних водах” (1996), “Молоде сонце” (1999) та “Всупереч” (2001). За внесок в українську поезію має літературні відзнаки – премії імені Євгена Маланюка (1993), Михайла Коцюбинського (1999) та “Благовісту” (2000). 1993 року видала невеличку книжечку для дітей “Хрущикова наука”, хоча віршів для найменших читачів має вдосталь – вистачило б на декілька збірок. Мабуть набралось б на книжку й поетичних перекладів, бо Наталка свого часу потягнулась було до латвійської літератури, з великим зацікавленням і наснагою вивчала латвійську мову й дещо вже встигла перекласти. Окрема сторінка Наталчиної творчості – публіцистика: статті про талановитих людей, оригінальні педагогічні роздуми та безлік інтерв’ю свідчать про безмежжя її інтересів, про невміння стояти осторонь будь-яких культурних, суспільних та політичних подій.

Але насамперед Наталка таки поетеса. Часом її поезія схожа на вітер – зухвалий, шпаркий, гарячий, рвійний, що не знає спокою і безтурботности. Часом нагадує ріллю, у глибинах якої нуртують студені терпкі соки. Тоді її слово робиться колючим, жорстким, наче аж шкарубким, – так у ньому клекоче дух непокори. Воно протестує проти сірости буднів, прагне одчайдушної висоти, стає на прю з суетою, рветься з пастки байдужости, випручується з обіймів ситости і, боячись омани, шукає путівців до істинного щастя:

Ніколи не хотіла статків,
Ніколи слави не хотіла, –
Лише б душа-аристократка
Жила в гармонії із тілом.

Лише б не рвали дисонанси
Її несмерклої надії,
Лише б лишавсь маленький шансик –
Себе знайти у веремії...

Лейтмотив оберегів – наскрізний у Наталчиній поезії, та найголовніші з них: оберіг правди, оберіг доброти, оберіг волі, оберіг любові. У кожному із них – зрима й незрима присутність дому, отої хати, краю, маминого благословення, загалом м а м и. Наталка не дарма нагадує нам не забувати довіку давнього Аристотелевого визначення: з десяти пунктів, що зумовлюють людське щастя, першим є – наявність живих батьків. Атож проста сільська трудівниця з бершадської Маньківки Галина Чечельницька, що схожа на прадавню скриню, повну невиспіваних пісень та недовомлених казок, – найперший і найважливіший “пункт” Наталчиного щастя. Вона подарувала доньці незнищенний посаг – рідну мову і тепер може пишатися, що той посаг передався далі не лише Наталчиному синові Богдану та доньці Мирославі, а й онуці – малій щебетущій Владиславі. А це хіба не статки?! А це хіба не слава?!

Люблю Наталчин хист малювати пейзажі.
Її поетичний пензель – то розлогий, то стриманий і точний, та в кожному разі змушує душу тремтіти й тихо милуватися побаченим:

Дні – росинки на блакитно-жовтім склі;
І зими – здаля – нелагідні привіти...
Листя падає обличчям до землі,
Щоб її останнім подихом зігріти...

А чи доводилося вам бачити, як на світанку прокидається земля?

Скільки в неї лагідності й свіжості,
Хтось так тонко пензликом веде,
Щось на скибочки тоненькі ріжеться –
Дуже соковите й молоде...

У пам’ять закарбовуються одна за одною зорів картини, що передають різні емоційні настрої:

...на лузі кінь пасеться,
Той, що молиться траві...

або:

Дощ – як сцена із п’єси Шекспіра...

або:

Неба захід, як стіл різника,
Грає червоно, грає криваво...

або:

Розціпнувши душу на всі гудзики,
травень понад Києвом летить...

А ще Наталчина поезія напрочуд афористична. Назву бодай декілька афоризмів, що мене просто вразили:

“треба перейти темноту, аби збагнути світло”,

“все, що забуваємо, – кара, і виростає зло – із півдобра”,

“як є чим душу причащати, тоді ніяке лихо не страшне”,

“там, де брехня, – надія неможлива, де ходить страх – туди любов не йде”,

“здоров’я – найдорожче мито”,

“найвидніше – в радіусі дня, найчутніше – в радіусі серця”,

“відчай – це страшний в людині звір”,

“та пожаліти – це ж у душу взяти”...

Навряд чи мені вдався б Наталчин портрет, тож я біля нього й не заходжувалася. Я ледь-ледь окреслила профіль, схожий на неї. Усього-навсього зробила кілька штришків. Правду кажучи, таким я бачу й профіль її поезії: чесною, відкритою, енергійною, бунтівною і, як виявилось, такою, що ні на йоту не зрадила своєму молодечому оптимізму. Хочете переконатись? Тоді читайте:

Між лайок і фальшивих од,
Між порнографії і страху
Він виросте – новий народ,
Що за Україну – хоч на плаху.

Він убере у кров свою
Її красу, її величчя,
І віща птаха гамаюн
В безсмертя той народ покличе...

Згодьтесь, така поезія підводить з колін людину, народ, націю. У ній- світло і надія, що підносять душу до небес.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LVIII

OCTOBER 2001

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

September 11, 2001

**We grieve for the victims.
We pray that the mothers and fathers, sons and daughters,
husbands and wives, friends and colleagues
who waited in vain shall be comforted.
We salute the heroes who risked their own lives
to save the lives of strangers.**

God Bless America

FROM THE DESK OF THE PRESIDENT

“Into the future – in the name of Ukraine”

In 1992, Ukraine's President Leonid Kravchuk invited Ukrainians from around the world to come to Ukraine to participate in an unprecedented event – the First World Forum of Ukrainians. The forum was an attempt to consolidate and foster a sense of national unity among the people of a nation scattered around the globe. At that time, a newly independent Ukraine was struggling financially and ideologically, and help from the Ukrainian Diaspora was sorely needed. For this reason, the First World Forum of Ukrainians saw the birth of an international organization of Ukrainians – the Ukrainian World Coordinating Council. The organization immediately became a pivotal force in actualizing the ambitious dream of President Kravchuk to bring together Ukrainians from the motherland and Ukrainians of the Diaspora for the purpose of mutual interaction and coordinated assistance to Ukraine.

One of the by-laws of the new organization was to make the World Forum of Ukrainians a tradition rather than a single event. According to the UWCC by-laws, the Forum was to be held every four years and, consequently, the Second World Forum of Ukrainians was held in 1996. By agreement of the leadership of the UCCW and Ukraine's current president, Leonid Kuchma, the Third World Forum was delayed by one year to coincide with the commemoration of Ukraine's 10th anniversary as an independent nation. Thus, the Third World Forum of Ukrainians was held in Kyiv, Ukraine, from August 18 to August 20, 2001. Never have so many Ukrainians from so many diverse countries and backgrounds assembled in one city.

The objectives of the Forum remain the same: to look at the work of Ukrainians in the world, their problems, and their needs, and their efforts to help consolidate Ukrainians as one people. According to Alexander Schokalo, the Director of UWCC outside Ukraine, there are 270 Ukrainian communities around the world. Most of these were represented at the Third World Forum held this year. Among those participating in the forum was the

Plenum. Sitting Patriarch Filaret and UNWLA President Iryna Kurowyckyj

Ukrainian National Women's League of America, which became member of the Ukrainian World Coordinating Council in 2000.

It was a great honor and privilege to be part of the enormous gathering in Kyiv and to participate in a celebration that was both gratifying and significant. For despite continuing financial and ideological difficulties, Ukraine has proved strong enough and resilient enough to remain independent for a full decade. In this article, I will share with you my thoughts and observations from the unforgettable events.

Upon arriving at Boryspil Airport, delegates from the Diaspora to the Third World Forum of Ukrainians, were welcomed with flowers, helped with their baggage, and then led through customs. Jaroslawa Rubel (former member of the UNWLA Executive Committee and now President of World Plast) and I were met by Atena Pashko, Honorary President of the Ukrainian National Women's League of Ukraine; Lilia Hryhorovych, President of Ukrainian National Women's League of Ukraine; and the organization's Vice-president, Myroslava Fedak. We were presented with bouquets of flowers. The personal attention and special courtesy prompted a festive atmosphere and heightened our anticipation of events to come.

From the airport, we rode through the streets of Kyiv, which were decorated with signs welcoming delegates to the Third World Forum. Ukrainian flags flew everywhere. It was a great feeling to be part of this wonderful festivity.

The Ukrainian government picked up the tab for the delegates to the Forum. This included a three-day stay at a hotel, food, transportation from hotels to the meetings, concerts, and other celebration venues, and the expense of holding the Forum. I would like to express my appreciation to President Leonid Kuchma and Ukrainian government for their generosity.

Thanks are also due UWCC President Mykhajlo Horyn and the special committee which was formed to organize this event. It was a mammoth job.

The registration was conducted in a very unusual way. We had to wait in different lines for different things and that took too much of our time and prevented us from attending some of the workshops. I participated in a Women's Organizations workshop where I talked about how we in New York, as representatives of non-governmental organizations to United Nations, can cooperate with organizations that have consultative status at the UN, for example, in preparing joint statements or workshops.

On August 18, buses picked the delegates up at the hotel to take them to the monuments of Taras Shevchenko and Mykhailo Hrushevsky where government leaders, according to our programs, were to lay flowers honoring Ukraine's most beloved poet and most revered historian. The leaders, unfortunately, never showed up and this created a strange and somewhat uncomfortable situation.

The opening of the Third World Forum was held at the Ukrainian Palace of Culture. On the stage, a colorful emblem and theme for the Forum was magnificently placed as a backdrop. Once the Presidium of the Third World Forum of Ukrainians was seated, the Forum was opened with a prayer. There were 600 delegates and approximately 1000 guests.

At Atena Pashko's house. Sitting Atena Pashko, Oksana Sokolyk, Iryna Kurowyckyj, Lilia Hryhorowych; standing Ala Dobeluk, Jaroslawa Rubel, Myroslawa Fedak and Natalka Danylenko

The President of Ukraine, Leonid Kuchma, presented a very full report on the state of the nation. The President of the Ukrainian World Council, Dr. Askold Lozynsky, gave an accurate report on the help that the Western Diaspora has given to Ukraine during its ten years of independence. Mykhailo Horyn, president of the UWCC; Oksana Sokolyk, president of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations; Lilia Hryhorovych, president of the Ukrainian National Women's League of Ukraine; and other dignitaries also addressed the audience. In the evening, Ukrainian Diaspora groups from eastern and western countries performed at the Palace. The performances lasted well into the night. It was interesting to see how Ukrainian culture has developed in different parts of the world.

The following day's Forum activities were held at the Institute of International Relations, Kyiv's National University of Taras Shevchenko, and at assorted workshop venues.

The plenary sessions continued on the third day. More people were able to speak to or simply greet the gathering. Through the intervention of Lilia Hryhorovych, I was able to say a few words. Unfortunately, the program chair stopped me after a couple of sentences. I thanked him and the audience, then left the room, followed by a group of reporters who asked that I finish what I started saying before I was so rudely interrupted. I was also invited to appear on a television program the following morning, where I was given the opportunity to talk about the UNWLA's early years.

With a front row seat at the plenary sessions, I was able to witness the manner in which the chair, Mykhailo Horyn, conducted his meeting. Men were permitted to speak at length without interruption; women were cut short or not permitted to comment at all. I had been forewarned of continuing gender discrimination in Ukraine. At the Forum, I was an eyewitness to it.

During her presentation, WFUWO president Oksana Sokolyk stressed very strongly that women's rights are human rights, which belong to both genders equally. Unfortunately, no one really heard her. At another point in the program, I witnessed another example of discrimination. Levko Lukianenko came to the podium, totally ignoring that a woman was about to speak. What he said did not bother me; indeed, it did not even register, while I witnessed how he behaved toward a woman.

Then came the election of the Executive Committee of the Ukrainian World Coordinating Council. Mykhailo Horyn was reelected President. The two Diasporas and Ukraine presented lists of fifteen members from each group to be nominated for the slate. When Ukrainian women did not hear my name as Dr. Lozynsky read the list, they immediately wrote a letter of protest asking why the largest and oldest Diaspora organization was not on the slate. After the first meeting of the new UWCC executive committee, Ukraine realized that there were 16 members instead of 15. Members decided that instead of removing a name, they should add another, which would represent both Diasporas. And so, by chance, my name was proposed by the President of the UWC and accepted.

The following day all the delegates departed from hotels to all parts of Ukraine. The government also paid for these trips. Unfortunately, I had to decline this wonderful offer because Minister of Foreign Affairs Anatoliy Zlenko had invited us to a reception where several leaders of Ukrainian communities were to be presented with citations for their work. UWC President Askold Lozynsky, UWC Vice-president Maria Shkambara, and I were among those honored.

At the Ukraina Palace of Culture. From left: Irene Spiach from Germany, Kateryna Sirocka from Poland, Volodymyra Luchkiw from Canada, Iryna Kurowyckyj from USA, Myroslava Zahrebelna from Canada and Lidia Kolodchyn from USA

I must give special thanks to Lilia Hryhorovych for all that she did to make our stay a pleasant one. During our time in Kyiv, she provided us with tickets to various important events, especially to sessions of the Verkhovna Rada at which I had the honor and privilege of sitting next to Atena Pashko, whose late husband, Vyacheslav Chornovil, was one of creators of Ukraine's Independence. In the foyer of Verkhovna Rada is a painting showing Chornovil and others carrying the large Ukrainian flag into the great hall after Ukraine proclaimed its independence from the Soviet Union. On the tenth anniversary of Ukraine's independence, we witnessed the re-creation of the flag carrying ceremony. It was a moving moment for every one.

The jubilee concert at the Ukraine Palace of Culture was held on August 23. An army band led the procession in which Ukraine's President marched with a group of children who were born on August 24, 1991. As the children marched through the aisles to the stage, they presented small gifts to the people sitting in the audience.

After the concert, a Japanese television reporter interviewed me.

On August 24, the day of Ukraine's independence, a grand parade was held. At the head of the parade was a contingent of planes and tanks manufactured in Ukraine. Some young local residents said that the military display reminded them of the Soviet Union, but I felt proud to hear the army commands given in the Ukrainian language, something I don't remember ever hearing before.

Ukraine is a beautiful country, rich in many ways. It has educated people and many other resources, but it will take time to see positive changes that affect everyone. I think that words of the first president of Ukraine Leonid Kravchuk, "Love Ukraine the way it is," are good to remember at all times, even while we hope and pray for improvements.

Leaving the country, we were once again helped through the airport by young people who smoothed our way.

It was a wonderful time to be Ukrainian and to watch history in the making. The moment will never be repeated, never be forgotten. I was fortunate to be part of it and thank everyone who presented me with the opportunity.

NOTES FROM TERNOPIL AND YALTA: The UNWLA and Ukraine

by Maria Tomorug,
UNWLA Vice-president

On August 13, 2001, while visiting relatives in Ternopil, I had the opportunity to meet with Nadia Pliushch, the president of Soyuz Ukrainok in Ternopil. It was not our first meeting, but a reunion, during which we discussed various topics and mulled over problems of mutual interest. I learned from Ms. Pliushch that Soyuz Ukrainok Ternopil was having a

problem with their meeting room space; they had recently been given notice that they would soon have to move.

During our meeting, I presented Ms. Pliushch with funds forwarded by Luba Bilowchtchuk, chair of the UNWLA's Scholarship Program for the Ternopil Region. The funds were much appreciated as is all of

Lesya Ukrainka Museum in Yalta.

the moral and financial support received from the UNWLA. Ms. Pliushch said that the “babusia” program is especially important as it allows the women of Soyuz Ukrainok Ternopil to purchase medicine, food and even clothing for elderly women who have almost no means of supporting themselves.

As a memento of our meeting and as a gesture of thanks to the UNWLA, she presented me with a cassette recording of the Soyuz Ukrainok Ternopil Choir under the direction of Volodymyr Verney.

On August 19, 2001, while visiting Yalta, I met with Bohdanna Shevchuk, the president of Soyuz Ukrainok in Yalta and the director of the Ukrainian school in Yalta, the latest of the schools in Ukraine which have become a part of the UNWLA “Milk and Roll” program. I presented Ms. Shevchuk with money that will fund the program at the school and she explained how important the program was to the families in the area. “These people,” she said, “are very poor because of unemployment and generally bad

economic conditions. When people learned that there will be a Milk and Roll program in the Ukrainian school, so many children were registered that there will be five first grade classes.” Ms. Shevchuk could not stress enough how important the program – she expressed a sincere hope that the UNWLA would continue to fund the program until the economy picks up. To underscore the level of poverty in the area, she showed me an advertisement from a local newspaper, which asked people to donate used children’s shoes and clothing. “There are many children,” she explained, “who will not be able to attend school this fall because they have nothing to wear.”

In Yalta, I also met with Svitlana Kocherha, the director of the Yalta’s Museum of Lesya Ukrainka, and Maria Klevchuk, a Soyuz Ukrainok member from Chernivtsi. Ms. Klevchuk was helping Ms. Kocherha with preparations for the opening of the museum, scheduled for August 24.

I had a chance to visit the museum on August 20. It is located on the second floor of a charming old building in a very nice area of Yalta. From its balcony, you can see the Black Sea. It is said that Lesya Ukrainka lived here while visiting Yalta. In front of the museum is a beautiful monument of Lesya Ukrainka, sculpted by Halyna Kalchenko and erected in 1972 on the occasion of the 100th birthday of the poetess.

Inside the museum I was able to view the hectic preparations for the opening. Ms. Kocherha took the time to show me the completed exhibits and directed me to the place where embroidered “rushnyky” are to be displayed. The museum’s collection of embroidered “rushnyky” is to include a rushnyk which I brought to Yalta as a gift from the UNWLA.

Ms. Kocherha shared with me her future plans. They include a trip to Prague where she will be working with newly discovered correspondence of Lesya Ukrainka. The UNWLA plans to publish the correspondence once it has been properly documented and organized.

It was a great pleasure for me to meet with these Ukrainian women, to learn about their work and their circumstances. Grateful for the UNWLA’s moral and financial support, they return our faith in them by creating and pursuing worthy and important causes and projects.

OCTOBER

A Look at the Past and the Present

This year marks the 59th anniversary of the death of Les Kurbas, long recognized as the father of avant-garde Ukrainian theater. Born in Sambir, Halychyna in 1887 and educated in Vienna, Kurbas began his brilliant career as actor, director, and teacher just prior to the Bolshevik Revolution of 1917.

In the early 1920's, historical and political changes in the world around him convinced Kurbas that theatre was a powerful instrument, one that could captivate and influence audiences with ideas that could inspire and motivate great passions and great deeds. It was this belief that inspired the boldly innovative and creative experimentation that Kurbas' work is best known for. Unfortunately, this same belief led to conflicts with Soviet authorities who were adamantly opposed to theatrical productions that deviated from the universally prescribed Soviet realism. Les Kurbas epitomized the creative spirit that rebelled against that prescription and, accordingly, suffered the consequences.

In 1922, Kurbas founded the Berezil Artistic Association. Located in Kyiv from 1922 to 1926 and then in Kharkiv from 1926 to 1933, the Berezil Artistic Association's six studios and staff of directors soon became the focal point of modern Ukrainian theatre. In Kyiv, Kurbas concentrated on producing new interpretations of world classics and Western European expressionist drama. In Kharkiv, his work centered around productions of new plays by Mykola Kulish. This last, in particular, was abhorrent to Soviet authorities who, in October 1933, dismissed Kurbas from his post as director of Berezil and subsequently banned his work in Soviet Ukraine. In December, Les Kurbas was arrested, condemned as a nationalist and counter-revolutionary, and sentenced to imprisonment in the Solovets Islands. Though no one is certain of the exact date of his death, it is presumed to be October 15, 1942.

Following in the footsteps of the great Les Kurbas is a Ukrainian-American woman born in New Jersey in 1952. The founder of the Yara Arts Group (1990), Virlana Tkacz has proved to be an innovative and creative theater director, one who believes, as Kurbas did, that good theater engages and captivates an audience and forbids passive viewing.

It is fitting therefore that one of Tkacz's earliest works was *A Light From the East* (a

production based on the diary of Les Kurbas and the poetry of P. Tychna) and that she was co-founder of the International Kurbas Society.

Yara Arts Group, like the Berezil Artistic Association, derives its strength from innovation and experimentation and never shying away from the unknown or unfamiliar. Tkacz relies on tradition as the springboard for non-traditional creativity. Thus, old village wedding songs are juxtaposed with fantasy lighting and multi-lingual chanting. The group performs in Ukraine as readily as in New York. Tkacz's frequent collaborator in translating the works of modern Ukrainian poets is an African-American woman named Wanda Phipps; Yara actors have performed with the Buryat National Theatre.

Virlana Tkacz has conducted theater workshops and presented lectures in Kyiv, Lviv, Kharkiv, the Yalta Pedagogical College, the University of Manitoba, Harvard, Yale, and the East Siberian Institute of Arts in Ulan Ude. She is as well-known in the Ukrainian-American community as she is in Ukraine and has friends and acquaintances within the contemporary Ukrainian literary and theatrical communities in both worlds. One of her most recent collaborative endeavors was the Nova Nomada series, a unique collage of events planned and executed with Julian Kytasty and Eugene Hutz. The series featured music, poetry, and arts "from New York's Emerging Ukrainian Art Underground," performed at selected venues. It sparked considerable interest among Ukrainian-American youth, whose absence from traditional community events has long concerned community leaders.

An unpretentious and entertaining writer, Virlana Tkacz is also prolific translator. *A Hundred Years of Youth*, a bilingual anthology of 20th century Ukrainian poetry published in Lviv (2000), includes thirty translations by Tkacz and Wanda Phipps. Yara Arts Group will be performing excerpts from the newly published anthology on October 27, 2001, at an event co-sponsored with the Office of Community Outreach Services of the New York Public Library.

Ms. Tkacz has contributed several articles to **Our Life**. They include *Yara's Waterfall/Reflections* (July-August, 1995), *Virtual Souls in Siberia* (January, 1997), *At Home in a Poem* (July-August, 1997), and *Visit to Utoropy* (November 2000).

UNWLA Branch 98 Welcomes Three New Members and Sponsors Programs to Raise Awareness of Trafficking in Women

by Anna Krawczuk, Honorary President

**The newest members of UNWLA Branch 98 (Holmdel/Middletown, New Jersey)
are Irene Laschuk, Irene Krawczuk, and Oksana Koziak. Welcome!**

June 4, 2001, Shrewsbury, New Jersey. Seated from left: M. Orysia Jacus, Bozhena Olshaniwsky, UNWLA President Iryna Kurowycykj, Jaroslawa Mulyk, Walter Zalisko, and Luba Bilowchtchuk. Standing second row from left: UNWLA Honorary President Anna Krawczuk, Ginger Agron, Victoria Mischenko, Ulana Kobzar, Luba Kasian, Judith Meisels, and Irving Meisels. Third row: Jaroslaw Shmigel, Nadia Shmigel, and Irene Krawczuk.

Branch 98 capped its pre-summer activities by hosting two programs on trafficking in women: Trafficking in Women in Our Backyards. The initial program was held in April in Matawan, New Jersey; the second was held in June at the Monmouth County Library, Eastern Branch, in Shrewsbury, New Jersey. Both events were open to the public and were intended to bring awareness to our immediate communities of the trafficking problem which literally exists in our backyard. Guests were welcomed by branch president M. Orysia Jacus.

In her opening remarks, program moderator Anna Krawczuk asserted that members of the UNWLA continuously voiced their strong protest against sex slavery through international channels such as the International Council of Women and the International Federation of Women's Clubs, as well as through the World Federation of Ukrainian Women's Organizations at the United Nations. But despite new laws enacted in many countries (including Ukraine and the USA) against trafficking and enslavement of human beings, the problem continues. She commented that women in Ukraine should be forewarned about the existing dangers.

Luba Bilowchtchuk, member of UNWLA Branch 4, presented an overview on the subject matter,

supplemented by points raised in an article published in *The Ukrainian Weekly*. The information she presented including the following facts. Since Ukraine became independent in 1991, young Ukrainian girls and women have fallen prey to the enticements and false promises of employment, sometimes in glamorous jobs including modeling and acting. Many of these women, some underage, have ended up in foreign hostels and brothels in Israel, Turkey, Saudi Arabia, Western Europe, and eventually, Canada and the United States. It is impossible to estimate how many women have been affected, but it is known that more than 400,000 women of child-bearing age have been lost without a trace in the last ten years. Very few come forward to speak out; they fear being killed themselves or fear threats against their families back home. Girls from villages are most vulnerable.

A video undercover story which originally aired on April 28, 2000 as a segment on the nationally syndicated "NBC Dateline" with Maria Shriver as commentator followed Ms. Bilowchtchuk's presentation. The video focuses on two girls and a young woman from Ukraine who ended up in a brothel outside of Prague in the Czech Republic. All of them were abused, mistreated and violated by their male owners. The video continues with additional horrific

data. The slave owners, who pay approximately \$3,000.00 for each woman, exploit them, force them into prostitution, and eventually sell them to other exploiters. Very few are fortunate enough to escape and tell their story. The film zeroes in on then Secretary of State Madeline Albright and her firm stand against trafficking during conferences with dignitaries in Ukraine and other countries.

Bozhena Olshaniwsky, president of AHRU and member of UNWLA Branch 86, explained the current laws against trafficking in women and the appropriation of federal funds used to combat the problem. She thanked Congressman Christopher Smith of New Jersey for introducing a bill on the trafficking issue in Congress. The bill passed and became law this year. Ms. Olshaniwsky recommended that we take further action by lobbying our respective political representatives to provide additional protection and assistance for the victims.

Walter Zalisko, founder of the Police Consulting Firm (PMC) and an authority on Russian organized crime, was the next speaker. Mr. Zalisko, who has worked as an undercover policeman and detective, spoke about the trafficking of women in New Jersey. He stated that there are many night clubs on New Jersey highways and casinos in Atlantic City

that advertise dancing girls from foreign countries as their main attraction. Many are from Ukraine. In his undercover work, he learned of their fear and reluctance to speak, but he did find out that they had been brought into New Jersey from Brighton Beach, New York, where they are being housed and kept. Their passports had been taken from them. None would come forward to press legal charges against their exploiters, afraid for their lives and for the lives of their family members back home. Mr. Zalisko recommended that we take action in international airports. Posters advising young women of the problem and of their legal rights in the United States should be displayed. Easy to remember telephone numbers where they can call for help should be visible. More action in Ukraine should be taken to warn young women leaving the country of the potential dangers.

During the discussion, many questions were raised. Many of these remain unanswered due the complexity of the problem. Where slavery and abuse of women flourish, human rights are non-existent. Victims fall into a trap, are exploited and then often deported as criminals. We need to find a way to help these women here in the United States, no matter which country they came from. A follow up program to discuss a plan of action is being planned.

GENETIC INFORMATION

What It Is and How It Can Affect Us

By Ihor Magun, MD

The wave of the future has arrived, the much discussed and very controversial subject of genetic information. Genetic information, simply defined, is related to “predisposition testing” – it provides us with information about the possibility of developing a disease. What makes it remarkable is that patients tested do not have any disease manifestations at the time of testing. More importantly, they may never manifest any symptoms of the disease tested for.

Genetic testing is now available for several select diseases. It is generally performed on patients with a susceptibility to breast, colon or ovarian cancers, neurological diseases, diabetes, or cardiovascular diseases. As the field of genetic testing expands, will become more and more probable that some of us may be asked by a family member to undergo genetic testing, something few of us have ever thought of doing. However, in order to perform certain genetic evaluations, multiple family members need to be involved. A problem can easily occur when some family members resist because they have no desire to

receive any information about the personal risk of a certain disease. The implications of genetic testing and the potential psycho-social ramifications of learning that one is at very high risk for cancer, neurological disease, or other condition can be devastating. The information obtained can elicit a wide range of personal responses, such as shock, guilt, depression, anxiety, and fear.

As a hypothetical example, suppose that you are asked to undergo genetic testing for the possibility of a specific type of cancer. The result is positive and, for argument’s sake, the cancer has a long drawn-out course. How would you react? When should you start worrying? The symptoms of the disease may manifest themselves in one year, ten years, twenty years, or perhaps, not at all. The anxiety of knowing and anticipating, however, could be instantaneous.

At the present time, genetic testing is available only for certain high-risk individuals and is done only in certain highly specialized medical centers. But testing and availability has already expanded and it will continue to do so as doctors and patients seek information to help prevent diseases. The challenge is to carefully consider all the possible ramifications and consider ways to alleviate, or at least cope with, the associated psychological and social concerns.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГІ І ВІДДІЛІВ

ЛАСКАВО ПРОСИМО!

З великою приємністю повідомляємо шановних посестер-союзнок та всю українську громаду про відзначення десятої річниці заснування вельми діяльного 56-го Відділу СУА імені Мілени Рудницької в Норт-Порті, Флорида. Ювілейний бенкет відбудеться 17 листопада (5 год пополудні) зі спеціальною мистецькою програмою у залі місцевої Греко-католицької церкви.

ГОСТЯМ РАДІ!

За Ювілейний комітет
М. Наваринська, голова.
Г. Король, пресова референтка.

ХРОНІКА ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКОЇ ОКРУГИ СУА

2000 РІК

Відділ	Місцевість	Голова відділу
2-ий	Честер	Мерін Вален
10-ий	Філядельфія	Теодозія Гарасевич
13-ий	Честер	Христина Плюта
19-ий	Трентон	Оксана Микитин
43-ий	Філядельфія	Анна Максимович
52-ий	Філядельфія	Стефанія Вочок
54-ий	Вільмінгтон	Софія Слюзар
59-ий	Балтімор	Анна Самутин
67-ий	Філядельфія	Марія Захаріяевич
80-ий	Балтімор	Лідія Белендюк
88-ий	Філядельфія	Дарія Кульчицька
90-ий	Філядельфія	Христина Хомин-Їжак
91-ий	Бетлегем	Ольга Цегельська

2-ий Відділ СУА, Честер, Па.

Відділ налічує 20 членок. Оскільки більшість з них – сеньйори, можливість праці обмежена. Відділ виконує фінансові обов'язки стосовно Централі та Округи. Членки поповнюють касу відділу влаштуванням ярмарків, зосереджуючи увагу на допомозі дітям України.

10-ий Відділ СУА імені Лесі Українки, Філядельфія, Па.

Відділ налічує 14 членок. Вони регулярно влаштовують щомісячні сходи, де переглядають та полагаджують кореспонденцію, надіслану з Головної Управи та Округи, і слухають реферати. Всі є член-

ками Українського Музею та передплачують журнал "Наше Життя", один примірник якого висилають в Україну. Дуже активним напрямком роботи Відділу є суспільна опіка (референтка – Іванка Возна). У 2000-му р. вислано 46 посилок з одягом, харчами, книжками, забавками тощо до сиротинців в Україні. На потреби суспільної опіки було передано до Централі 1.050 доларів. Загалом, на суспільну опіку витрачено 4.125 доларів, а саме: на оплату пересилки пакунків – 1.450 доларів; на сиротинці – 1.050 доларів; на акцію "Молоко і булочка наймолодшим школярам України" – 1.125 доларів; на Український Музей, стипендії і акцію "Бабусям" – 500 доларів. Щоб придбати гроші, членки продавали квіти в День Матері і в День Батька, троянди для СФУЖО і олівці для музею.

У Відділі панує дружня співпраця. У разі потреби членки допомагають одна одній.

13-ий Відділ СУА імені Уляни Кравченко, Честер, Па.

Відділ виконує фінансові зобов'язання стосовно Централі і Округи СУА, стовідсотково передплачує "Наше Життя". Для придбання грошей його членки влаштовують ярмарки та продаж печива. Відділ має чотири стипендіяти, допомагає "Бабусям".

19-ий Відділ СУА імені Лесі Українки, Трентон, Н.-Дж.

Відділ налічує 19 членок. Він виник через об'єднання двох відділів (11-го і 19-го), яким загро-

жувало закриття через недостатню кількість членок. Працю у Відділі дуже ускладнювала значна різниця віку членок. Старші не допомагали, а молодші турбувалися своїми родинами і мало цікавилися справами Відділу. Щоб не допустити розв'язання, у листопаді 2000 р. на загальних зборах обрали нову Управу. Оскільки ніхто не хотів узяти на себе головування Відділу, вирішили, щоб заступниці голови – Оксана Микитин, Тамара Веремієнко та Леся Городиська – разом виконували обов'язки голови. До Управи обрано: Лесю Городиську – писарем, Марію Глушок – скарбником, Мирославу Глушок – референткою суспільної опіки, Ольго Великорідько і Тамару Веремієнко – відповідальними за господарські справи.

Тепер Відділ відновив свою працю: відбулися чотири сходи Управи та шість ширших сходин. Для збору коштів влаштували продаж печива. На акцію “Молоко і булочка для наймолодших школярів України” провели збір у місцевих парафіях – Святої Трійці, Юрія Переможця та Святого Йосафата. Разом збрали 2.085 доларів.

У пам'ять бл. п. Марії Флонт зібрано на Український Музей 465 доларів, а у пам'ять бл. п. Юстини Надраги – 1.351 дол. на Фонд Чорнобиля. У честь свого чоловіка бл. п. Івана Головка, Софія Головка пожертвувала 500 доларів на допомогу “Бабусям”. Кредитова кооператива “Самопоміч” подарувала Відділу 500 доларів. Усім жертводавцям щиро і щиро дякуємо. Поновивши фонди, маємо тепер можливість жертвувати на добродійні цілі СУА.

43-й Відділ СУА імені Олени Пчілки, Філядельфія, Па.

Відділ нараховує 37 членок. У звітному 2000 р. відійшли у вічність наші членки Євгенія Товт та Ярослава Кравчук. Відділ мав сім ширших сходин, на яких полагоджували організаційні справи та заслухали цікаві доповіді культосвітньої референтки – Ольги Головецької, а саме: “Медичні передбачення на наступні століття”, “Роман Чупринка-Тур” “Історія Рідної школи у Філядельфії”, “Пишімо родоводи для наших дітей – це може їм пригодиться”, “Іван Франко і його родина”.

Разом з Округою Відділ відсвяткував 75-річчя СУА. Ведучою на бенкеті була імпрезова референтка Людмила Чайківська, яка, як завжди, вклала чимало праці та зусиль задля успішного проведення імпрез, за що їй складено подяку. Під час бенкету було вручено Грамоту за відмінну працю Відділу від Головної Управи СУА. Іванна Пенкальська та Ольга Стулковська одержали грамоти за 50-річчя свого членства в СУА.

Відділ є потрійним меценатом Українського Музею, 23 членки є членками Українського Музею. Музейна референтка Ольга Диміцька відповідає за

внески та збирає і пересилає до Музейної крамнички вартісні речі для розпродажу. Для популяризації українських книжок та їхніх авторів, імпрезова референтка Людмила Чайківська влаштувала три дуже успішні імпрези для громади: презентацію книжок “Білий клубок” д-ра Мирослава Лабуньки, “Про це і про те” Ольги Кузьмович та “Крутими дорогами” – спомини Ігора Старосольського.

52-ий Відділ СУА

Відділ налічує 8 членок. Він був заснований у 1937 р. Оскільки всі членки – старшого віку, праця у Відділі мінімальна. Однак всі бажають бути членками свого Відділу і належати до СУА. В минулому році всі членки заплатили внески до СУА. За змогою, подають допомогу для дітей в Україні.

54-ий Відділ СУА імені 500 Героїнь в Кінгрі, Вільмінгтон, Дел.

Відділ налічує 29 членок. В 2000 ми втратили 5 членок, приєднали одну. Відділ мав 6 щомісячних сходин. В березні минулого року влаштували свято на пошану Тараса Шевченка. Членка Відділу Ірина Білон приготувала прозорки та монтаж про Шевченка як поета й маляра. В художній частині свята виступили хори католицької і православної церков. Ця натхненна імпреза зацікавила багатьох мешканців міста.

У 2000 р. Відділ вислав до Централі 1.265 доларів на акцію “Молоко і булочка наймолодшим школярам України” та 600 доларів на суспільну опіку для сиротинців. Було виділено також 600 доларів для допомоги Україні. Відділ має два стипендіяти, за яких платять 400 доларів.

50-ий Відділ СУА, Балтімор

Відділ має 20 членок. Усі фінансові зобов'язання перед СУА виконали. Крім праці у Відділі, членки збрали і вислали до Києва 17 посилок уживаного одягу та книжок на адресу “Смолоскипу”. На акцію “Молоко і булочка наймолодшим школярам України” вислали до Централі 1.000 доларів. Членки беруть активну участь у житті української громади. Відділ є членом громадського комітету для влаштування українських національних свят. Чотири членки були делегатками Відділу на святкуванні 75-ліття СУА у Філядельфії.

У червні, під час паради вітрильників, до Балтімору прибув український корабель “Батьківщина”. Членки привітали залогу корабля і подарували їм на “паливо” 250 доларів. Один із членів залоги, родом із Волині, просив допомогти сиротинцеві в Костополі. Відділ вислав їм пачку із шкільним приладдям і сухими продуктами.

22-25 вересня 2000 р. членки взяли участь в

українському фестивалі, на якому продаж вареників і голубців приніс Відділові гарний прибуток. Довідавшись із преси про стихійне лихо на Чортківщині (ураган), Відділ вислав туди 32 посилки уживаного одягу і 600 доларів, за що ми одержали зворушливі подяки. Відділ є потрійним меценатом Українського Музею.

67-ий Відділ СУА імені Мілени Рудницької, Філядельфія, Па.

Відділ налічує 20 осіб, з них п'ять належать до Окружної Управи, та одна – Софія Геврик – є другою заступницею голови та організаційною референткою Головної Управи СУА.

Відділ провів 10 ширших сходин та одне засідання Управи. Усі зобов'язання перед Округом та Головною Управою заплачені. Всі членки передплачують журнал “Наше Життя”, один примірник якого висилають для “Бабусі”.

Хоча членки Відділу є різного віку, різних професій і інтересів, усіх єднає розуміння потреби побудувати Український Музей, і тому Відділ є меценатом УМ. Майже вся праця Відділу спрямована на фінансову допомогу цій важливій установі. То ж у жовтні 2000 р. ми влаштували триденну виставку трьох мистців – Галини і Богдани Титлів і членки Відділу – Адріани Титли-Генкельс. Імпреза була успішною і принесла сподіваний прибуток, а продаж олівців біля церков під час “Тижня Музею” та “Рухомо крамничка” прибільшили його.

У минулому році Відділ переслав Музеєві 4.700 доларів. Членки були також активні в ділянці суспільної опіки, відвідуючи сеньйорів у Будинкові для Старших громадян (Cleveden Nursing Home). Коштом у 1.050 доларів спонсорували шістьох студенток; вислали 360 доларів жертвам повені на Закарпатті; упродовж декількох днів допомагали молодій матері, яка приїхала з Києва для лікування хворого синочка. Відділ брав участь в імпрезах інших відділів та у влаштуванні Округом заходів т. зв. “Відкритого Дому” (“Open House”).

88-ий Відділ СУА у Філядельфії, Па.

Відділ має 40 членок. У минулому році відійшли 3 членки, 2 членки переступили межу вічності, ми прийняли дві нові членки. 2000 рік був дуже сумним для нашого Відділу, бо відійшли у вічність дві довголітні членки-засновниці Відділу – Марта Бобақ, колишня голова відділу, та Анна Шваб'юк – скарбник та виховна референтка.

Три членки Відділу займали посади в Окружній Управі: Галя Келлер – скарбника Округу, Ірена Цюк – виховної референтки і Дарія Кульчицька – третьою заступницею голови.

Членами нашого відділу є молоді матері, чії

діти вчать в Школі українознавства. Головні їхні зацікавлення – це опіка над дітьми, здоров'я жінок, українські традиції і звичаї та шкільні книжки для дітей. У День Матері група членок Відділу брала участь разом із дітьми в американській акції “Намагання вилікувати рак грудної залози” (“Race for the cure of Breast Cancer”), організованій Сюзен Комен. Відділ брав участь у святкуванні 75-ліття СУА у Філядельфії. Приготували габльотку про працю Відділу, брали активну участь у декорації домівки СУА, галереї та великої залі Центру. Для придбання фондів дуже успішним був продаж морозива під час Діяспорної Олімпіади на “Тризубівці” (спортовий осередок). Весь дохід призначили на акцію “Молоко і булочка наймолодшим школярам України”. Членки Відділу також ходили з колядою до банку “Певність”, “Самопоміч” та до ресторану “Дугенс”. На Фонд Чорнобиля до СУА вислали 500 доларів, на бібліотеку Українського Центру – 500 доларів. Крім праці у Відділі, членки працюють також для громади. На запрошення о. Мельника з парафії Благовіщення, вони успішно підготували і провели Свячене. у парохії.

90-ий Відділ СУА у Філядельфії

У Відділі – 51 членка. У 2000 р. прибула до нас одна нова членка. Радіємо новоприбулими членками з України, а маємо їх у Відділі 9. У звітному році провели 10 ширших сходин та 7 засідань Управи. Усі передплачують журнал “Наше Життя”. На сходинах наша культосвітня референтка Наталка Даниленко часто розповідає про жіночий рух в Україні. Вона також мала цікаву доповідь про матір гетьмана І. Мазепи – Марію Магдалину. Ми мали приємність почути на сходинах доповідь колишнього моряка о. Медведя, оглянути фільм із похорону бл. п. Патріярха Мирослава Івана Любачівського та послухати доповідь про життя і діяльність Надії Суровцевої. На сходинах членки часто зачитували цікаві статті чи гуморески з газет. Продовжуючи культурно-освітню працю, Відділ спонсорував фільм “Вічная Пам'ять”. Прибуток із цієї імпрези призначили на акцію “Молоко і булочка наймолодшим школярам України”, на яку склали 2.200 доларів.

Незабутньою була розповідь доктора етнографії професора Раїси Захарчук-Чугай “Історико-етнографічні експедиції в Чорнобильський край (1995-1999 рр.)”. Добровільні датки з цієї імпрези в сумі 650 доларів призначили жертвам повені на Закарпатті. Імпрезова референтка Надія Петик на сходинах, присвячених Т. Шевченку, виголосила доповідь на тему “Роль жінок у житті поета”; перед відкриттям виставки “Золото скитів” вона розповіла про скитів; також мала бесіду на тему “Що таке коляда”. Членки Відділу організували музичне тріо під керівництвом Марії Камінської. Відділ, утримує 2

стипендіятів, 5 членок є спонсорами 5 стипендістів. На стипендійну акцію Відділ склав 4.472 долари. Підкреслюємо жертвовність Віри Кліш, Наталки Даниленко і Неонілі Кліш заради стипендійної акції.

Для членок та гостей zorganizували три поїздки автобусом на виставки “Золото скитів” у Балтіморі, “Фаберже” у Вільмінгтоні і на концерт Київської Філярмонії в Трентоні.

Три членки Відділу брали участь у святкуванні 75-ліття США у Вашингтоні.

Відділ плекає щіри товариські зв'язки з усіма Відділами нашої Округи.

91-ий Відділ США імені О. Кисілевської, Бетлегем, Па.

У Відділі – 22 членки (12 активних). Сходини відбуваються щомісяця в оселях членок. У програму сходин входить перегляд найважливіших подій в Україні та опрацювання кореспонденції від Головної Управи США та Округи. Відділ сплатив всі фінансові зобов'язання, а на Пресовий фонд “Нашого Життя”, Фонди Українського Музею, Стипендійний, “Бабусям” та Фонд Репрезентації США склав 500 доларів. 18 осіб передплачують “Наше Життя”. У Відділі найдіяльнішою є референтура суспільної опіки, культосвітня та виховна. Вони провели збір на акцію “Молоко і булочка наймолодшим школярам України” і отримали 743 долари. Для допомоги жертвам повені

на Закарпатті склали 644,50 долари. Відділ подарував 200 доларів на закупівлю дзвону в селі Моронг в Польщі. Ми вислали 16 посилок в Україну, 10 пачок до дитячого будинку в Херсоні, 4 пачки – до школи в Сумах, за що одержали подяку. Відділ має одну стипендіятку в Бразилії, дві особисті стипендії від членок Відділу і одну з-поза Відділу, але через США.

Відділ узяв дуже активну участь в Етнічному Фестивалі “ Дух Віфлеєму” (“Spirit of Bethlehem”). Діти репрезентували Україну національним прапором і гимном. Також Відділ взяв участь в “Інтернаціональному Фестивалі Об'єднаних Націй”. У березні ц. р. Відділ влаштував цікаву зустріч колишнього моряка о. Мирослава Медведя з колишнім конгресменом Риттером, який завзято обстоював депортацію Медведя до СРСР. На зустрічі також був присутній конгресмен Тумі. Ця успішна і цікава імпреза відбулася завдяки зв'язковій референтки Марти Федорів. Вона організувала зустріч, запросила кореспондентів місцевої преси, які опублікували обширні статті-звіти про цю подію. Відділ є членом комітету “Дух Віфлеєму” (“Spirit of Bethlehem”). Для придбання фондів членки влаштували продаж печива, що принесло солідний прибуток.

Відділ влаштував поїздку до Нью-Йорку і відвідав Український Музей та виставку “Скитське золото”.

Анна Суха,
пресова референтка Округи

СОЮЗ УКРАЇНОК

Україна, м.Суми. Членкині Союзу Українок під час виконання довготермінової програми “Неопалима купина”. Обряд плетіння вінків на святі Івана Купала. Третя зліва – голова Сумського Відділу СУ Алла Ластовецька.

107-ий ВІДДІЛ, Сан-Хозе, Каліфорнія

Ювілейний бенкет на 30-літті Відділу.

Голова Відділу — Ірина Сугано.

Відділ у славнозвісній Силіконовій Долині відзначив своє 30-річчя у минулому році. З чого розпочати ювілейний нарис? У пам'яті зринає такий епізод.

...1998 рік. Ми – на гостині у Тетяни Татарко. Я, від недавна мешканка Америки, раптом ніби знову опинилася в українському селі. У хаті – вишивані рушники, писанки, на стіні – красюди Львова та окремих мальовничих куточків України... Господиня частує салаткою (капусту виростила сама на городі біля хати), картоплею, варениками та розповідає про подорож до рідного Дрогобича, показує світлини... На світлинах – зморені діти приміряють обнови, змучені обличчя осяяні усмішкою подяки добрій чарівниці з далекої Америки... Ці діти – сироти. З власної ініціативи – під час подорожі в Україну – Тетяна відвідала сиротинець у Дрогобичі, власними коштами накупила його вихованцям іграшок, обнов, шкільного приладдя. Відтоді вона регулярно надсилає до цього сиротинця посилки та гроші. Це – лише одна з благодійних справ, що роблять для Батьківщини членки 107-го Відділу США.

У далекому вже 1970-у зібралися Галина Маренін, Оля Келлі, Ірина Орінчук, Тетяна Татарко та деякі інші ентузіястки, переважно молоді мами, щоб спільними зусиллями відкрити “Світличку” для своїх дітей та прилучити їх до рідної мови й культури. Поступово Відділ набрав сили. Виросло вже нове покоління, і діти

засновників Відділу продовжують справу своїх матерів. Прийшло поповнення і від новоприбулих, і тепер у нашому Відділі співпрацюють “ветерани” та їхні послідовники й нащадки, старше покоління і молодь. Щомісяця збираємося у Центрі св. Володимира або у когось з членок, обговорюємо поточні справи і пляни майбутньої діяльності. Працюємо інтенсивно. Наш Відділ допомагає пенсіонеркам у Миколаївській області України через безпосередні контакти з місцевим відділом Союзу Українок. Збираємо для “бабусь” грошову допомогу тричі на рік (на Різдво, Великдень і День незалежності України). На наших сходинах неодмінно читаємо свіжі листи від Раїси Шпак (відповідальна за листування Марта Сидір), яка очолює Миколаївський Відділ, отже, з перших рук переконуємося, що наша співпраця приносить добрі плоди на Батьківщині. Також на прохання Р. Шпак кілька разів переказували грошову допомогу для дітей Миколаївської області, хворих на туберкульозу. Крім цього надаємо стипендії трьом студентам (двом в Україні, третьому у Бразилії) та беремо участь в акції США “Молоко і булочка для наймолодших школярів України”. Гроші на цю акцію збираємо не лише на щомісячних сходинах, а й під час різних заходів, які організує Віра Сміт: гостин, походів у кіно, прогулянок та ін.

Не забуваємо й про наше підростаюче покоління. Діти відвідують недільну школу (її провадить чоловік Галини Маренін, Юрій).

Маленькі актори у вертепі на Різдво.

Організуємо для діток заборави на свята. Маленькими членами нашого Відділу опікується Мирослава Левків. Випускниця театрального інституту (у Польщі), вона ось уже кілька років керує ляльковим театром. Жодне свято “Геловін” (Halloween) не проходить без нової цікавої вистави, що поєднує американські та українські реалії і є дотепною й зрозумілою дітям українців, народжених вже тут, в Америці. Вистави ставлять також на Великдень, Різдво. Одну з останніх за часом – на сюжет відомої казки про Плесканчика – я бачила напередодні Великодніх свят. І, хоч давно вже вийшла з дитячого віку, “по-дитячому” реготала, спостерігаючи, як хитрунка-лисиця обдурила наївного Плесканчика вже тут, у Каліфорнії, пообіцявши йому – “співцю” – влаштувати його в оперний театр Сан-Франциско... Мирослава також співає з дітьми, розучує з ними вірші, учить їх виступати. Яку чудову виставу подарували маленькі актори на минулорічного Миколая! Незабутню!

Так ми живемо в Америці – вихідці з України, укорінені в американське життя, віддалені від Батьківщини на тисячі кілометрів, але завжди з нею у серці й у вчинках. Чоловіки багатьох з нас не знають української мови, проте щиро підтримують нашу діяльність. Сказане повною мірою стосується голови Відділу Ірини Сугано. Вона народилася в Америці, її батько,

родом зі Львова, приїхав до Штатів 1950 року; мати – з Польщі. Ірина бездоганно говорить українською мовою, хоча чоловік – англомовний американець (разом працювали у банку). Вона вже зацікавила чоловіка нашою діяльністю, і він часто ходить разом з Іриною до української церкви, спілкуємося з ним на наших пікніках та інших заходах. Подружжя виховує десятирічного сина та восьмирічну доньку; які також навчаються у недільній школі. Діти нашої голови – часточка нашого майбутнього покоління, підрастають під доброю опікою членок 107-го Відділу СУА, а це значить, що у різнобарвному американському “букеті” буде цвісти й наша українська квітка.

Відділ любить організовувати пікніки...

Надія Банчик,
пресова референтка Відділу.

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"

Пожертви за серпень

Вітаємо з 80-літтям
нашу дорогу Марію Венгльовську
членку-засновницю 17-го Відділу Союзу Українок Америки,
активну довголітню членку Управи Відділу.

Бажаємо здоров'я і многих літ!

З цієї нагоди складаємо 50 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".
17-ий Відділ ім. Олени Теліги, Маямі, Фл.

ДАТКИ

50 дол. – М. Кузьма.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на могилу бл. п. Тетяни Дяченко, дорогої мами нашої довголітньої членки Лесі Кочман складаємо 25 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Лесі і родині висловлюємо щире співчуття.

9-ий Відділ СУА.

Замість квітів на могилу бл. п. Івана Яреська, батька нашої членки Катерини Марцинюк, складаємо 25 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Каті і родині висловлюємо сердечне співчуття.

29-ий Відділ СУА.

О. Дяченко, скрабник 29-го Відділу, Чикаго, Іл.

Замість квітів на могилу бл. п. Євгенії Саліак, матері нашої членки Звенислави Лебедович, складаємо 25 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

М. Кокорудз,

референтка суспільної опіки 89-го Відділу СУА.

У першу болючу річницю смерти мого дорогого і незабутнього чоловіка бл. п. Богдана Ляндвійта, складаю 20 дол. (через 92-ий Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

С. Ляндвійт.

Як нев'янучий вінок на могилу незабутньої дружини і матері бл. п. Марії Гатали, складаємо 3.150 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

М., В. і А. Гатали, М. Бовен.

\$ 250 – Burlington County Internal Medicine Associates, Franciscan Sisters of Allegany; \$ 200 – The Hatala Family; \$ 150 – Lourdes Anesthesia Associates, PA; \$ 100 J. and J. Bowen, Brachfeld Medical Associates, Brennan and Bernardin, M. F. and M. M. Camardo, L. F. Driscoll Co., R. J. Librizzi, The Medical Staff of Our Lady of Lourdes Medical Center, J. D. Worrall and J. P. Moran, A. and M. Stecyna; \$ 75 – Cardiac Care Specialists, PC, 60 – S. and I. Boho; \$ 50 – A. Dill, F. A. Du Vernois, J. and D. Flamini, J., K., D., and J. Herko, E. G. and E. L. Maule, J. Ratych, S. Terlecky, R. and M. L. West, V. Williams, L. Wilson, Esq.; \$ 40 – C. E. Humes, Social Work Department; \$ 35 – Idea Lab Inc.; \$ 30 – H. and R. Ratycz, A. and M. Stecyna, J. E. and E. Baker, M. Carr Cofsky, A. and F. R. DiMattia, O. and Y. Horodecky, H. D. and L. S. Kohn, B. and D. Kowacz, C.L. Marley, L. M. Monsen, L. Ratycz, C. L. Dill Tyhanic, J. P. and H. C. Schooley; \$ 20 – M. Cisyk, T. E. and R. N. Feuer, N. and I. Holowinskyj, W. and M. Kiec, D. Orichowskyj, L. and G. Rudzinskyj, O. and V. Shandor, E. F. and S. Wyluda, J. York; \$ 15 – B. and M. Libster; \$ 10 – J. Bukachiwskyj, M. Cisyk, J. and E. Fulop, J. and R. D. Greer, I. And O. Jashchyshyn, I. Kocherzuk, S. Lonyshyn, G. Popiw, O. and N. Rinnyk, M. Slobodian, S. Stojko, V. Zaryckyj.

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

Пожертви за серпень 2001 р.

Matching fund donation in the amount of \$ 500 from Fleet Matching Gifts Program to Lessia S. Shajenko's contribution, announced previously in "Our Life".

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Юстини Надраги складаю 25 дол. (через 92-ий Відділ СУА в Менвіл, Н.-Дж.) "Бабусям" в Україні.

Д. Самогулка, секретар.

У світлу пам'ять бл. п. Ольги Стек, довголітньої членки 92-го Відділу СУА в Менвід, Н.-Дж. складаємо 55 дол. "Бабусям" в Україні. Родині висловлюємо щире співчуття.

Д. Самотулка, секретар.

У світлу пам'ять бл. п. Марійки Кордуби складаю 25 дол. "Бабусям" в Україні. Родині складаю щире співчуття.

С. Барусевич.

У світлу пам'ять бл. п. Людмили Волянської складаю 25 дол. сиротам в Україні. Родині висловлюю мої щирі співчуття.

С. Барусевич.

Pfizer Foundation Matching Gifts Program is making a contribution of \$ 200 as a match to \$ 200 donated by Eugene Zmyj for help to orphans in Ukraine.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

United Way of New York City in payment of designated gifts, period ending 6.30.2001. Contribution made by employee of Bristol Myers Squibb.

У пам'ять бл. п. Іванни Рожанковської складаємо 1,000 дол. на Фонд Чорнобиля.

І. і Л. Кушніри.

On the 15th anniversary of the Chornobyl' disaster, I am donating \$ 1,000 to the UNWLA Chornobyl Fund, through Branch 47 in Rochester, NY, for the medical treatment of children.

S. Dziubaty.

I am a native New Yorker, born in 1912 at St. Marks Pl. After one year, I moved to Massachusetts for 9 years and then to Zbarazh (Halychyna) where I met and married my husband Peter. We returned in 1935 to New York. In 1945 my husband and I moved to Elkhart, In. He passed away in 1964. I am donating \$ 5,000 to the Chornobyl Fund of UNWLA.

E. Ostapchuk.

Special distribution Account – United Way of New York City, contribution through Bristol-Myers Squibb, \$24.97 – Fall, 2000-2001 Campaign.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Зенона Матли склали (через 10-ий Відділ СУА в Філадельфії, ПА): по 100 дол. – Р. Альфано, М. Мішко, О. і М. Мішки, М. Гочко і Ч. Віхновський, Д. і Дж. Міляновичі, Р. Мітрінга, А. Копейкін; по 50 дол. – Р. Кокольський, Б. Мішко, д-р і п. Диміцькі, П. і І. Шотурма, Г. і С. Галявай, д-р Р. Цибрівський; по 30 дол. – Дж. і К. Ракес, О. і Л. Рудакевичі; по 25 дол. – Т. Данилів, Ю. і М. Літинські, В. і М. Панчаки, Т. Стадниченко, В. і В. Шембелі, Е. і Л. Маркві, В. і З. Романів, О. і Н. Німеловичі, Б. і Х. Коженювські, родина Насевичів, З. Вонторський, Е. і Л. Ракеси, А. Гаврилів, Дж. і К. Мак Гурней, Е. і С. Паоліні; по 20 дол. – А. і Е. Волчасті, А. і Дж. Гагачі, М. і Р. Луцві, Б. і В. Тодорів, Дж. і А. Яворські, І. Річардсон, Д. Вонторська, Д. Ангельос; по 15 дол. – О. і Л. Якубовські; 10 дол. – Д. Кульчицька. Разом 1,670 дол.

МОЛОКО І БУЛОЧКА

НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

10 дол. – Х. Лукомська.

100 дол. – Б. Галаган (через 83-ій Відділ СУА, Нью-Йорк, Н.-Й).

200 дол. – М. Андріюк на "Молоко і булочку наймолодшим школярам України" для сиріт.

У пам'ять бл. п. Іванни Рожанковської складаємо 50 дол. на сніданки наймолодшим школярам України.

А. Сагата з родиною.

In memory of Justyna Kujbida, we are making a donation of \$ 100 to the Milk and Roll for the Youngest Children in Ukraine program.

N. K. Lynch.

In loving memory of Lillian Bertolino, we are donating \$ 50 through UNWLA Branch 47, Rochester, NY to provide breakfast to the youngest school children in Ukraine.

D. and W. Storozhynsky.

У пам'ять бл. п. П. Кульчицького, чоловіка членки 22-го Відділу СУА в Чикаго, склали: 20 дол. – 22-ий Відділ СУА; по 10 дол. – Л. Басюк, Н. Дзидзан, С. Казанівська, О. Люшняк, О. Мельник, Д. Менцінська, Я Фаріон, Л. Шеремета; по 5 дол. – М. Баторфальви, І. Гординська, С. Залуцька, І. Мицик, І. Припхан, А. Слободян. Разом 130 дол.

О. Мельник, скарбник.

ЖЕРТВАМ ПОВЕНІ НА ЗАКАРПАТТІ

По 100 дол. – М. Кузьма, д-р М. і Р. Гудзяки; 30 дол. – Н. Бігун; по 25 дол. – Дж. Матіяш (через 73-ій Відділ СУА в Бріджпорті, Конн.), Л. Раковська (через 113-ий Відділ СУА).

57-ий Відділ СУА в Ютиці, Н.-Й. долучує 10 дол. від О. Кропа до збірки оголошеної у "Нашому

Життя” в числі за липень-серпень 2001 р. на суму 375 дол. Теж вибачаємося за помилку і подаємо правильно написані прізвища наступних жертводавців: **Н. Лукашевич, А. і І. Бекерські, Л. Бекерська.**

У списку жертвам повені на Закарпатті (“Наше Життя” ч. 6, стор. 30, права колонка) слід читати: У пам’ять бл. п. інж. Ігоря Зубрицького, 89-ий Відділ СУА, Кергонксон, Н.-Й. провів збірку: ... Барановська

– 25 дол., Савчук 20 дол. (один раз), хор “Золотий Гомін”.

Округа Чікаго складає 500 дол. сиротам в Україні як дарунок колишній голові 74-го Відділу Марії Дорожинській. Марія Дорожинська довгі роки працювала для Округи, гідно репрезентувала союзянок.

Л. Калін, голова Округи, подруги союзянки.

ЩИРО ДЯКУЄМО НАШИМ ВЕЛИКОДУШНИМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ!

Куритиба, 17 липня 2001 р.

До голови Союзу Українок Америки
Пані Ірини Куровицької

Високошановні Пані!

Третього червня цього року я став священником, рукоположенням Кир Єфремом Кривим ЧСВВ. Хочу скласти найщирішу подяку Вам усім з СУА, хто опікувався мною, так як і багатьма іншими, і уможливили навчання з Вашою допомогою. Не було б Вашої опіки (ще від малої семінарії – 1987 р.), не знаю, чи дійшов би до священства, бо мої батьки зазнавали великих економічних труднощів.

Управі СУА і всім його членам – моя щира подяка. Повідомляю, що ще вчуса до кінця року. Закінчую останній рік Богословських студій.

Зі щирою вдячністю й пошаною.

о. Арсеній Креффер, ЧСВВ.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

Травень 2001

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Тривалий Фонд ім. Євгена і Даймел Шклярів 140.616 дол. склали **Е. і Д. Шклярі.**

На Тривалий Фонд ім. д-ра Миколи Кушніренка зі спадку надійшло 11.376, 32 дол.

На Меморіальний Фонд ім. Аркадії Оленської-Петришин 15. 000 дол. склав проф. **В. Петришин.**

ДАТКИ

350 дол. – Chase Manhattan Bank in recognition of R. Milanutch 30 years of service; по 300 дол. – д-р А. і Т. Тершаківці, О. Процок; 200 дол. – М. Бадяк, Н. Schlaffer; по 100 дол. – І. Буртик, І. Чернявський, М. Тершаковець і Р. Гавриляк, Л. Майстренко, Я. і К. Червоняки, д-р М. і Л. Прокопи, Б. і А. Кравчуки, С. Порайко, Е. і Н. Змії, Р. Лаброссе, д-р В. Богданів, А. Турчин; по 50 дол. В. і С. Ковачі, С. Головка, д-р Д. і М. Стахів, І. Гладка, В. Васічко, О. Карпак, Ю. і М. Граби, О. Савчук, О. Зазуля, М. і О. Гнатейки, М. Рейнарович, Л. Аргимишин, д-р О. і Д. Гарбовські, W. Gural; по 40 дол. – О. Лобачевська, А. Серант; по 25 дол. – В. і М. Кіці, І. Михалок, С. Кобилецька, О.

Кокодинська, І. і М. Жуковські, д-р О. Стрільбицький, д-р Р. Богонович і д-р С. Сігель, А. Стебельська, Г. Гомзяк, О. Луцька, Л. Бук; по 20 дол. – д-р В. і Л. Ленцики, А. Пінько, В. А. Коваленко, Е. Рокіський, А. Вариха, Т. Шутер, О. і А. Роспутьки, С. Барусевич, Д. Ярославич, С. Пурій; по 15 дол. – А. Шульга, Ю. і С. Лонишини, О. Гайдук; по 10 дол. – М. Міляннич, Ю. і Н. Диби, А. Кібало, І. Купіна, І. Черешня, Я. Яцковський, М. Боллох, П. і О. Прички, З. Чехович, О. Руденська, Г. Білик, Н. Гордієнко; по 5 дол. – В. Пигльованій, Ю. Левицький, А. Гураль, Г. Рябокiн, Л. Мокей; 4 дол. – М. Полянська; 1 дол. Н. Н.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

250 тис. дол. – Українська Федеральна Кредитова Кооператива Самопоміч, Нью-Йорк; 5 тис. дол. – В. Рак (The Chase Manhattan Foundation); по 2 тис. дол. – І. Чернявський, М. і О. Гнатейки; по 1 тис. дол. – Р. Соробей (Bank of America), D. Lissy (Exxon Mobil Foundation); по 500 дол. – Округівна Управа СУА, Чікаго, В. and D. McKay; 150 дол. – Ю. Прятка (The Chase Manhattan Foundation); по 100 дол. – І. Буртик, К. Кунька, І. Гладка, д-р Е. Стахів, І. Ганкевич, Р. Гавриляк і М. Тершаковець, Ч. і Р. Подпірки, Я. і І. Куровицькі, Українська Національна Федераль-

на Кредитова Спілка, Н.-Й., 62-ий Відділ США, О. і І. Воробці, В. Камінська, О. Турула; 75 дол. – Р. Міляннич (The Chase Manhattan Foundation); по 50 дол. – О. Лодзюк-Кривулич, Л. і І. Кушніри, Н. Самокіш, В. і С. Сенежаки, Т. Брикович, О. і О. Лопатинські, О. Тритяк, д-р М. Лопатинська, Л. Панчук; 30 дол. – Е. Рокіський; по 25 дол. – І. Михалюк, Е. Міляннич, М. Міляннич, В. і А. Марущаки, М. і М. Остафійчуки, Т. і Л. Головінські, О. Кікта, М. Василюшин, Ж. Тупес; по 20 дол. – В. А. Коваленко, О. Сацюк, Б. Копистянський, А. Грабович; по 10 дол. – П. і О. Прички, А. Гураль, Ю. і С. Лонишини, П. і Е. Савчуки, Г. Дятченко, І. Sokolouskaya, W. Lucy, G. Cooper; 6 дол. – М. Ashman; по 5 дол. – Ю. Левицький, В. Питльованій, Е. Nied, В. Silver; 2 дол. – В. Polifka; 1 дол. – М. Munley.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА ПОТРЕБИ УМ

У невимовно болочу річницю відходу у вічність моєї найдорожчої доні Улясі Крижанівської складаю 250 дол. через 89-ий Відділ США.

З. Ковальська.

У пам'ять моїх дорогих і незабутніх родичів св. п. д-ра Евстахія і Станислави Богачів складаю 50 дол.

А. Богач-Скамай.

У пам'ять бл. п. Бронислава Пруца 25 дол. склали Г. і Р. Пікаси.

In memory of **Walter Czerewko** I am donating \$ 20. **G. Collins.**

In memory of **Walter Czerewko**, father of our good friend **Sonia Smith**, we are donating \$ 75.

J. and A. Pettengill.

У пам'ять нашої найдорожчої доні бл. п. Анастасії складаємо 100 дол. через 71-ий Відділ США.

Т. і С. Білоуси.

У пам'ять бл. п. Ярослава і Іванки Костишинів складаю 50 дол.

Л. Гуралечко-Ляш.

У світлу пам'ять Софії Темницької з Морачевських складаємо 50 дол.

Я. і Я. Панчуки.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНДУМ

У дванадцяті річницю смерті мого незабутнього чоловіка бл. п. Івана Базарка складаю 500 дол.

Н. Базарко.

На свіжу могилу бл. п. Романа Лазора складаємо 50 дол., а родині висловлюємо щире співчуття.

Я, і О. Городецькі.

У світлу пам'ять бл. п. Любови Раковської, членки 64-го Відділу США склали: 250 дол. – О. Ліс; по 100 дол. – д-р Р. і А. Аліськевичі, Н. Коваль; 30

дол. – О. Луцька; по 25 дол. – Л. Баранська, О. Кисілевська, Г. Гошовська, Х. Навроцька, Л. Прокоп, Н. Самокіш; по 20 дол. – Л. Баб'юк, О. Качала, Д. Костів, Я. Попович, С. Салдан, У. Старосольська; по 10 дол. – С. Пурій, Д. Цвіль; 5 дол. – О. Щурова.

Вшановуючи світлу пам'ять мистця **Ярослава Вижницького**, складаю 100 дол.

Л. Крушельницька.

У пам'ять бл. п. **Ярослава Вижницького** складаємо 100 дол.

М. і З. Галіви.

У пам'ять бл. п. **Софії Стецури** складаємо 100 дол.

Д-р Р. і А. Аліськевичі.

У пам'ять бл. п. **Володимира Сохана** склали (через 71-ий Відділ США): по 20 дол. – Г. Гаврилюк, П. Шеремета.

У пам'ять бл. п. **Оксани Федуняк** складаю 60 дол.

З. Турчин.

У пам'ять бл. п. **Глікерії Слабійської** 250 дол. склали членки 21-го Відділу США.

У пам'ять моїх родичів інж. **Евгена і Ірини Мельників** складаю 13,897.50 дол.

Л. Хома.

In memory of **Sir Harry Polche, KSG** I am donating \$ 25.

E. A. Diaczun.

Як нев'янучий вінок у світлу пам'ять нашого дорогого свата бл. п. **Атаназія Дмитра Сварачевського** складаємо 30 дол. Нехай американська земля буде йому пухом.

Л. і М. Рихвіцькі.

У світлу пам'ять бл. п. **Володимира Барагури**, батька нашої дорогої приятельки **Дзвінки Брикович**, складаємо 30 дол. Вічна йому пам'ять.

Б. і Х. Подюлюки.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Александра Вонгорського** складаємо 100 дол. Родині висловлюємо щирі співчуття.

М. і Б. Осадци.

In memory of **John and Daniel Nagy** I am donating \$ 20.

H. Nagy.

Червень 2001

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На новостворений Фонд ім. Василя і Олени Косовичів та Дометія і Катерини Яцуків 25, 000 дол. склали **Д. і С. Косовичі.**

На Меморіальний Фонд ім. Романа Тишовницького 5 тис. дол. склав **О. Тишовницький.**

ДАТКИ

12. 559, 60 дол. – зі спадку І. Качанівської; 1. 100 дол. – О. Савків; 500 дол. – В. Сосяк; 140 дол. –

М. і З. Дармохвали; 120 дол. – В. Курило; по 100 дол. – С. Олексин, В. і О. Шиприкевичі, С. Чернодольська; по 50 дол. – М. Рудик, М. Душник, М. Шиприкевич, О. Яблонська; 40 дол. – М. Шепарович; 30 дол. – І. Іванчишин; по 25 дол. – Е. Лужняк, М. Коропецький; по 20 дол. – Ю. Форис, А. Рудик, А. Гбур, М. Кузьма, Н. Н.; 15 дол. – О. Марищук-Кандел; по 10 дол. – Н. Могила, М. Кавчак, О. Ленець, Н. Панчак; 5 дол. – І. і Г. Лобаї.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

18 тис. дол. – В. Сосяк; 1.500 дол. – 108-й Відділ СУА; по 1 тис. дол. – П. Хархаліс (Philip Morris Companies), В. Цегенко (The Pfizer Foundation), W. Szerizak, Т. і А. Гнатейки, Л. Прокоп; по 500 дол. – Ю. Ленцик, 113-й Відділ СУА; 300 дол. – Б. Полянський (BF Goodrich); 125 дол. – М. Прадівус (Ericsson); по 100 дол. – Р. Підпірка, Л. і Х. Бонакорси, Ю. і М. Граби, Б. і У. Глинські, М. Пінкович мол., Т. Кнегнецька, М. і Ж. Мілянчи, М. Бакуменко, Н. Цибрівська, С. Жмуркевич, О. Мішко, Г. і І. Кузьми, К. Копачинський, Б. і О. Богословці, Р. і І. Боднаруки; 60 дол. – А. Томко (J. P. Morgan Charitable Trust); по 50 дол. – Я. Кіналь, М. і О. Коропецькі, І. і М. Вороняки, Я. і М. Січинські, В. Когут, М. Пласконіс, Р. і В. Запутовичі, М. Крижанівська, В. і Г. Горбові, М. і В. Кобасярі, З. Антоняк, д-р Ю. Р. Гой; 40 дол. – А. Дергак (United Technologies); по 30 дол. – Д. Шумило, Д. Дроздовська, Н. Загнійна; по 25 дол. – П. Гомка, Д. Пасічняк, С. і О. Голуби, Л. і В. Височанські, М. і Л. Артиміві, Я. і д-р М. Кіцюки, М. Голян-Фланчер; по 20 дол. – Н. Леочко, В. і О. Боднарі; 15 дол. – М. Слободяк; по 10 дол. – П. і Я. Горячуні, Т. і Когут, А. і Г. Стахнівці; 5 дол. – М. Гулачок.

З НАГОДИ

З нагоди Дня Матері в пошану нашої найдорожчої мами і бабуні Олі Гнатейко складаємо 100 дол.
А. Т. Т. і М. Гнатейки.

In honor of Halia Hirniak I am donating \$ 50.

I. Doerrzapf.

Через Комітет розбудови, Рочестер, Н.-Й.

У пам'ять бл. п. Анастазії Горчинської складаю 30 дол. А. Лапичак-Бах.

ДАТКИ

100 дол. – І. Гафткович; 50 дол. – М. і І. Руснаки; по 25 дол. – О. Ганушевська, Н. Гуран; 20 дол. – О. Жовнірович.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА ПОТРЕБИ УМ

У пам'ять бл. п. Івана Кадиляка складаю 50 дол.
О. Байко.

У пам'ять бл. п. Романа Городиського складаю 50 дол. Василюні, товарищі шкільної лавки, вислов-

люю глибоке співчуття. С. (з Казієвичів) Бабій.

У пам'ять моїх найдорожчих: в другу річницю смерті мого незабутнього сина Данила Гусара-Струка та в двадцятьшосту річницю смерті мого дорогого чоловіка Василя Гусара складаю 50 дол.

Д. Струк-Гусар.

У пам'ять бл. п. Люби Раковської датки склали: 100 дол. – А. і М. Галяревичі; 50 дол. – О. Гаєцька; 25 дол. – І. Білокрила.

У пам'ять бл. п. Володимира Сохана датки склали: 100 дол. – З. і Я. Снилики; по 50 дол. – Я. і О. Чипаки, Б. і Х. Певні.

Замість квітів на Будівельний Фонд УМ

У пам'ять бл. п. Івонні Рожанковської датки склали: 100 дол. – М. і О. Гнатейки, д-р Я. Рожанковський; по 50 дол. Т. і С. Геврики, М. Шуст, Д. Байко, А. Алиськевич, Л. Крушельницька, З. Масний, Т. Тершаковець, Б. і Х. Певні, О. Роговська, В. Сосяк; по 25 дол. – д-р Я. Моцок, О. Тритяк, Б. і М. Полянські, У. Кобзар, М. Пазунок, О. Волошин, І. Юрчук, Р. і Г. Мілянчи, О. і Л. Глюти, М. Бачинська, Л. Гайдучок, К. Червоняк.

У пам'ять бл. п. Евдокії Палазій складаємо 100 дол.
Я. і М. Томоруги.

Замість квітів на свіжу могилу моєї тети бл. п. Ірени Рушицької складаю 100 дол. (через 92-й Відділ СУА).
Т. Рішко.

У пам'ять бл. п. Пелагії Гірняк складаю 50 дол.
М. Борбич.

У пам'ять бл. п. Володимира Винницького датки склали: 100 дол. – Т. і С. Геврики; 30 дол. – Ю. Темницький; 20 дол. – М. Морачевська.

У пам'ять бл. п. Івонні Рожанковської складаю 25 дол.
О. Лобачевська.

У пам'ять бл. п. Т. Мотики і Мирослава Мартинця складаємо 1,000 дол.
І. Мартинець, М. і Л. Мартинці.

У пам'ять бл. п. Євгена Яворського датки склали: по 500 дол. – О. Черник, З. Черник, Ю. Черник; по 50 дол. – М. Семанишин.

У пам'ять бл. п. Юстини Надраги датки склали: по 20 дол. – О. і О. Надраги, М. і Б. Осадци; по 10 дол. – О. Дубик, Я. Лабка.

У пам'ять бл. п. Стефана Покори датки склали: 200 дол. – С. Покора; по 100 дол. – М. Гарбачевська, М. С. Каваць, А. М. Каваць, А. М. Каваць; 60 дол. – Л. Моравська; 40 дол. – А. Л. Дем'янчук; по 25 дол. – М. Яремко, Ф. О. Вірстюк.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа та адміністрація УМ.

Марія ЛЮДКЕВИЧ

ОСІННІЙ САД

Повні кишені горіхів...
 Повні долоні сміху...
 Певна пазуха груш...
 Стороже на ланцюгу,
 Без відпочинку і сну,
 Ти Марійки не руш,
 Бо вона дружить з нами —
 З розбійниками-горобцями.

— Де сховалась таємниця? —
 запитав у квітки вітер.
 Квітка сонячно іскриться
 в травах луку серед літа.

Катерина ПЕРЕЛІСНА

ЩО СТАЛОСЯ

Чорнобривці із куточка
 Виглядають:
 “Що це сталося з садочком?”
 Всіх питають. —
 “Ще учора скрізь тут квіти
 Розцвітали...
 А сьогодні де ж поділись?
 Чи пов’яли?
 Нащо вкрило їх те листя
 Із кленочка?
 Дуже сумно нам без друзів
 У садочку”.

СТРАШНО

Зайчик зшулився в кущах,
 Бо напав на нього страх:
 Жовтий лист зашелестить —
 Зайчик зиркне, затремтить,
 Жолудь з дуба упаде —
 Зайчик вушками пряде.
 Захитається трава —
 Охне зайчик: “Це сова!”
 Хрюкнуть в листі їжаки —
 Зайчик скочить: “Це вовки!”
 І помчить із ліска
 Через поле до ярка.

КЛЕНОВИЙ ЛИСТОЧОК

На скрипочці тонко грає
 Осінній листочок кленовий.
 О, він, наче джміль кольоровий,
 Кружля, на льоту завмирає.

Мов різьблений, прожилки світлі,
 Прибило його до віконця
 Дощем, а він дихає сонцем
 І згадує радісне літо.

КАЗКА ПРО ДОРОГИЙ ПЕРСТЕНЬ

В одному селі жив собі бідний чоловік з дочкою. Мати, вмираючи, подарувала дочці звичайний залізний перстенець і так промовила:

– На тобі, доню, все, що в мене найдорожче, ось цей маленький обручик-перстенець – він тобі у пригоді стане.

З того часу сирота завжди носила перстень на пальці й не забувала про маму.

Якоїсь одної літньої днини дівчинка пішла у ліс по ягоди. Вона втомилася й сіла край ставка помити ноги. Але трапилося несподіване нещастя. Залізний перстенець сковзнувся по мокрому пальці й упав у водяну безодню.

Сирота заплакала так голосно і так щиро, що аж зворушилося серце маленької водяної жабки. Вона вискочила на беріг і промовила:

– Чого плачеш, гарна дівчинко? Що сталося?

– Ах, жабко, – відповіла сирота, – у мене був маленький перстенець, і впав у воду.

– Не плач, не журися даремно, – відповіла зелена жабка, – зараз будеш його мати.

– Вона скочила у став і за хвилинку викинула на беріг срібний обручик, що виблискував до сонця.

– Це не мій, це не мій, – сказала дівчина, – мій не блистів, пошукай краще, люба жабко.

Жабка пірнула ще раз у воду і за цим разом викинула на беріг правдивий золотий перстень, що виблискував десятками дорогих самоцвітів.

– А це твій? – спитала жабка, розмостившись вигідно на листочку водяної лілії.

– Ні, і цей не мій, – відповіла сумно дівчинка – це якийсь дорогий, мабуть королівський, з мінливими камінцями, а мій був звичайний, залізний, але дорожчий від усіх скарбів світу. То був перстень від мами!

Тоді жабка пірнула у воду, добула залізного обручика й подарувала сироті всі три перстені.

Хутко рознеслася вістка, що бідний чоловік з дочкою розбагатіли якимсь чудесним способом.

Жив у тому селі багатий купець і в нього теж була одна дочка. От вона розпитала сироту про те чарівне місце, де жаба перстені з води викидає та пішла й собі шукати щастя. Сіла на березі, буцімто плаче.

– Чого плачеш, дитино, – спитала її маленька водяна жабка. – Що сталося?

– Як же мені не плакати, жабко, коли в мене був дорогий, предорогий перстень, дарунок самого короля і він упав просто у воду.

Жабка кинулася на дно ставка і чомусь довго, довго не виходила на берег. Вкінці втомлена вилізла з осоки і сказала:

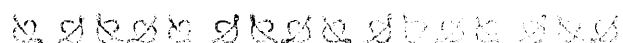
– Весь ставок прийшлося мені перешукати за твоєю згубою, але крім отого срібного перстеня, я не знайшла нічого.

– Це не мій, це не мій, люба жабко, іди ще раз у воду і пошукай краще.

По хвилині жабка показала дівчині золотого перстеня, але й той не сподобався їй. Коли втретє жабка вискочила на беріг – промовила до дівчини:

– Лежить на самому дні озера ще один дорогий перстень та він тяжкий від самоцвітів і мені годі піднести його. Коли хочеш, ходи зо мною, удвох видобудемо його на берег.

Дівчина скочила за перстеном у воду і ніколи більше не повернулася до свого батька...

НАШІ СМАКОВИНКИ

Лукія ГРИЦІВ

Хліб з цитриноюю шкіркою

2 $\frac{3}{4}$ скл. білого борошна
½ скл. цукру
2 ложки натертої цитринової шкурки
1 пакетик сухих дріжджів
1 чайну ложечку (ч. л.) солі
½ ч. л. натертого мускатного горіха
 $\frac{2}{3}$ скл. молока
2 столові ложки ріпакової олії (canola)
2 яйця
 $\frac{3}{4}$ скл. світлих родзинок
½ скл. січених горіхів
1 білок
2 столові ложки (ст. л.) цукру
 $\frac{1}{8}$ чайної ложки мускатного горіха

У великій мисці змішати разом 1 скл. борошна, цукор, шкурку з цитрини, дріжджі, сіль і мускатний горіх. Окремо в малій риночці змішати молоко з олією, і підігрівати його, щоб було гаряче на дотик (близько 110° Ф.). Змішати молоко з борошном. Окремо розмішати яйця і додати туди, вимішати, додати родзинки і горішки і на кінець додавати стільки борошна, щоб тісто було м'яке, однак не клеїлося до рук. (Можна додати ще ½ скл. більше борошна, ніж подано в рецепті).

Виложити тісто на стільницю та місити ще 5 хвилин, підсипаючи потрошки борошном. Накрити тісто мискою, або пластиковою фолією і залишити на 10 хвилин.

Злегка змастити лист олією. Тісто розділити на три рівні частини і викачати з них три рівні 12-дюймові валочки. Тепер з цих валочків виплести звичайний струдель.

Перенести усе на приготований лист. Злегка прикрити пластикою та залишити в теплом місці на годину або довше, щоб підросло.

Нагріти піч до 350° Ф. В малій мисочці розбити білок і ним змастити верх хліба.

Посипати мішанкою з двох ложок цукру і пучки мускатного горіха. Пекти в нагрітій печі 35-45 хвилин, або поки хліб не виглядає готовим. Простудити на сітці.

Хрустка ревенева лакоминка

2 $\frac{1}{2}$ ф. винних яблук
1 ф. свіжого ревеню
1 скл. світлих родзинок
½ скл. світло-коричневого цукру
½ скл. цукру
1 ст. л. борошна

1 ч. л. кориці
½ ч. л. мускатного горіха
 $\frac{1}{4}$ скл. води

Зверху накрити:

$\frac{3}{4}$ скл. масла
½ скл. світло-коричневого цукру
¼ скл. цукру
1 ч. л. кориці
1 ч. л. порошку до печива
2 скл. борошна
1 скл. посічених горіхів (pecans)

Нагріти піч до 375° Ф. Обчистити яблука і ревінь та накроїти 1-дюймовими кусками. Змішати разом яблука, ревінь, родзинки, коричневий цукор, звичайний цукор, борошно, корицю, мускатний горіх і воду. Все це змішане висипати до посудини 9×11 інч.

Окремо стопити масло, влити його до миски. Домішати до нього обидва цукри, корицю і порошок до печива. Дальше додати борошно і горіхи. Усе разом перетерти рукою і посипати тим зверху яблука.

Пекти при температурі 375° Ф протягом 45-55 хвилин, або поки овочі не будуть готові і верх прирум'янений. Нехай простигне 30 хвилин. Подавати з морозивом, або збитою сметаною.

Підлива з манго

1 великий овоч манго
 $\frac{1}{4}$ скл. води
2 ст. л. темного рому
1 ст. л. соку з цитрини
2 ст. л. меду

Розрізати манго вертикально на дві частини. Вийняти м'якуш, покласти до чаші кухонного комбайна, посікти, додати воду, ром, цитрину і мед. Все разом добре змішати.

Подавати: Розрізати тортик у вигляді клинів, полити зверху підливою.

Statement of Ownership, Management, and Circulation

(Required by 39 USC 3685)

1. Publication Title
OUR LIFE

2. Publication Number
4 1 4 - 6 6 0

3. Filing Date
Sept. 2001

4. Issue Frequency
Monthly except August

5. Number of Issues Published Annually
11

6. Annual Subscription Price
\$30.00

7. Complete Mailing Address of Known Office of Publication (Not printer) (Street, city, county, state, and ZIP+4)
OUR LIFE 108 Second Avenue, New York, NY 10003

Contact Person
Natalia Duma
Telephone
212-533-4646

8. Complete Mailing Address of Headquarters or General Business Office of Publisher (Not printer)
Ukrainian National Womens League of America, Inc. 108 Second Avenue, New York, NY 10003

9. Full Names and Complete Mailing Addresses of Publisher, Editor, and Managing Editor (Do not leave blank)
Publisher (Name and complete mailing address)
Ukrainian National Womens League of America, Inc. 108 Second Avenue, New York, NY 10003

Editor (Name and complete mailing address)
Irena Chaban 108 Second Avenue, New York, NY 10003

Managing Editor (Name and complete mailing address)
Ukrainian National Womens League of America, Inc. 108 Second Avenue, New York, NY 10003

10. Owner (Do not leave blank. If the publication is owned by a corporation, give the name and address of the corporation immediately followed by the names and addresses of all stockholders owning or holding 1 percent or more of the total amount of stock. If not owned by a corporation, give the names and addresses of the individual owners. If owned by a partnership or other unincorporated firm, give its name and address as well as those of each individual owner. If the publication is published by a nonprofit organization, give its name and address.)

Full Name
Non Profit Organization, No Stockholders

Complete Mailing Address

11. Known Bondholders, Mortgagees, and Other Security Holders Owning or Holding 1 Percent or More of Total Amount of Bonds, Mortgages, or Other Securities. If none, check box None

Complete Mailing Address

12. Tax Status (For completion by nonprofit organizations authorized to mail at special rates) (Check one)
The purpose, function, and nonprofit status of this organization and the exempt status for federal income tax purposes:
 Has Not Changed During Preceding 12 Months
 Has Changed During Preceding 12 Months (Publisher must submit explanation of change with this statement)

PS Form 3526, September 1995 (Instructions on Reverse)

13. Publication Title
OUR LIFE

14. Issue Date for Circulation Data Below
September, 2001

15. Extent and Nature of Circulation	Average No. Copies Each Issue During Preceding 12 Months	Actual No. Copies of Single Issue Published Nearest to Filing Date
a. Total Number of Copies (Net press run)	3104	3104
b. Paid and/or Requested Circulation	25	25
(1) Sales Through Dealers and Carriers, Street Vendors, and Counter Sales (Not mailed)		
(2) Paid or Requested Mail Subscriptions (Include advertiser's proof copies and exchange copies)	3014	3014
c. Total Paid and/or Requested Circulation (Sum of 15b(1) and 15b(2))	3039	3039
d. Free Distribution by Mail (Samples, complimentary, and other free)	20	20
e. Free Distribution Outside the Mail (Carriers or other means)	10	10
f. Total Free Distribution (Sum of 15d and 15e)	30	30
g. Total Distribution (Sum of 15c and 15f)	3069	3069
h. Copies not Distributed	35	35
(1) Office Use, Leftovers, Spoiled		
(2) Returns from News Agents		
i. Total (Sum of 15g, 15h(1), and 15h(2))	3104	3104
Percent Paid and/or Requested Circulation (15c / 15g x 100)	98.87%	98.87%

16. Publication of Statement of Ownership
 Publication required. Will be printed in the October, 2001 issue of this publication.
 Publication not required.

17. Signature and Title of Editor, Publisher, Business Manager, or Owner
Irena Chaban
Date
September 21, 2001

I certify that all information furnished on this form is true and complete. I understand that anyone who furnishes false or misleading information on this form or who omits material or information requested on the form may be subject to criminal sanctions (including fines and imprisonment) and/or civil sanctions (including multiple damages and civil penalties).

Instructions to Publishers

- Complete and file one copy of this form with your postmaster annually on or before October 1. Keep a copy of the completed form for your records.
- In cases where the stockholder or security holder is a trustee, include in items 10 and 11 the name of the person or corporation for whom the trustee is acting. Also include the names and addresses of individuals who are stockholders who own or hold 1 percent or more of the total amount of bonds, mortgages, or other securities of the publishing corporation. In item 11, if none, check the box. Use blank sheets if more space is required.
- Be sure to furnish all circulation information called for in item 15. Free circulation must be shown in items 15d, e, and f.
- If the publication had second-class authorization as a general or requester publication, this Statement of Ownership, Management, and Circulation must be published; it must be printed in any issue in October or, if the publication is not published during October, the first issue printed after October.
- In item 16, indicate the date of the issue in which this Statement of Ownership will be published.
- Item 17 must be signed.
Failure to file or publish a statement of ownership may lead to suspension of second-class authorization.

**Альбом взорів для вишивання по канві за оригінальними рисунками Ю. Дремлюги.
Зі збірки Євгенії Бачинської-Федусевич. Вишивати нитками Д.М.С. червоними ч. 666 і чорними.
From the collection of Evhenia Bachynsky-Fedusevych.
DMC red 666 and black.**